

พื ม (พี) ค่ำ ำ
สำนักพิมพ์

เพียงเธอ

Mon amour, je t'aime

ยอดรัก ฉันรักเพียงเธอ
นับจากวันนี้ไป...ตราบนส้นลมหายใจของฉัน

ชฎาน์พิมพ์

๑

La seule femme qui compte.

หญิงเดียวที่มีความหมาย

ร่างสูงสง่าในชุดเสื้อสูทสีเทาเข้มใส่ไต้ล้ออิตาลีดูเนียบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าสาวเท้าไปตามทางเดินของโรงเรียนสตรีชื่อดังของปารีสท่ามกลางสายตาและเสียงซุบซิบของเหล่านักเรียนสาววัยรุ่นที่ยืนแอบมองเขาด้วยสายตาชื่นชมทุกครั้งที่เขา ไบหน้าเล็กเรียวและขาจัดแบบคนเอเชียที่เติบโตในเมืองหนานนั้นถูกปิดบังเอาไว้ว่าครึ่งด้วยแว่นตาสีชาอันเชื่องเช่นทุกครั้ง แต่ยังคงมองเห็นนัยน์ตาวาวเรียวอันเดียวที่เป็นเสน่ห์ของไบหน้าได้ชัดเจน จมูกโด่งคมและริมฝีปากแดงจัดได้รูปที่หยักโค้งขึ้นราวคันศรนั้นชวนลี้มลองเสียดังเด็กสาวฝรั่งจอมซ่าบางคนถึงกับส่งเสียงแซวเป็นเพลงอย่างไม่เกรงกลัวคุณครูจอมเฮี้ยบประจำโรงเรียนจะลงโทษสักนิด

“Monsieur, voulez-vous coucher avec moi ce soir?”

(คืนนี้อยากจะนอนกับหนูไหมคะคุณพี่)

ชายหนุ่มปรายหางตามองคนพูดชนิดหนึ่งอย่างระอาใจ ก่อนจะทำได้ยืมแล้วเดินต่อไปอย่างเร่งรีบ ใครบอกกันแล้วว่าเด็กนักเรียนสาวๆ โรงเรียนสตรีชั้นสูงเรียบร้อยและมีมารยาทสมเป็นกุลสตรี เขาคนหนึ่งละที่

เถียงสุดใจขาดดิน ยายเด็กพวกนั้นนี่แหละที่ลู่สุด โดยเฉพาะยายตัวอ้วนของเขา
รายนั้นแสบไปถึงกินเชียว สร้างเรื่องปวดหัวให้ต้องคอยตามล้างตามเช็ด
ไม่เว้นแต่ละวัน... คราวนี้ก็เช่นกัน

ไอ้แสบเอ๊ย วันนี้ไม่แคล้วได้ฟังเทศนายาวแน่ๆ!

ก็อ้อๆ

มือเรียวยาวราวลำเทียนเคาะประตูไม้ไอ้ก๊อสิ่ซิ้มเคลือบเงาที่ด้านหน้า
ติดป้ายว่าห้องของผู้อำนวยความสะดวก ห้องซึ่งในช่วงสองปีที่ผ่านมาเขาเดินเข้า
เดินออกมาไม่ต่ำกว่าสามสิบครั้งแล้ว และแต่ละครั้งไม่เคยเป็นเรื่องดี
เสียด้วย ครั้งนี้ก็เช่นกัน ตอนที่เห็นเบอร์โทรศัพท์ของโรงเรียนปรากฏอยู่บน
หน้าจอโทรศัพท์มือถือ ชายหนุ่มก็รู้สึกเหมือนเส้นเลือดในสมองจะแตกตาย
เสียเดี๋ยวนั้น แม้จะพยายามคิดว่าตนกำลังเห็นภาพหลอนและกะพริบตาถี่ๆ
หลายครั้งเพื่อให้มันหายไป แต่เจ้าเครื่องอิเล็กทรอนิกส์เครื่องจิวราคาแพง
ระยับก็ยังไม่ตื่นร่าฟองถึงเหตุด่วนชวนปวดหัวที่เกิดขึ้นอยู่นั่นเอง เขาถึงต้อง
รีบปั้งมาที่นี้ทั้งๆ ที่มีเอกสารของบริษัทรอให้สะสางกองโต

หน้อย... มันน่าจับแม่จอมยุ่งมาตีกันนัก!

“Entrez (เข้ามาได้)”

น้ำเสียงราบเรียบที่ค่อนข้างแข็งกระด้างบอกชัดว่าคนที่อยู่ด้านในคง
อารมณ์ไม่โสมมาเท่าใดนัก ชายหนุ่มถอนใจเฮือกใหญ่แล้วพยายามบั่นหน้า
เคร่งขรึมให้ดูน่าเชื่อถือที่สุดเท่าที่จะทำได้ คนอย่างนายเหอจวินเจ็ยอะไรๆ
ก็ดีหมด เว้นแต่หน้าอ่อนเหลือเชื่อ เหมือนหนุ่มวัยยี่สิบต้นๆ ทั้งที่อายุปา
เข้าไปเกือบสามสิบหกปีแล้ว นี่ละที่ทำให้เขาต้องประสบปัญหาในการทำตัว
ให้หน้าเชื่อถือเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในการทำให้สุภาพสตรีสูงอายุกี้อยู่
ด้านในเชื่อถือเขาในฐานะ ‘ผู้ปกครอง’ ของ ‘ไอ้แสบ’ ของเขา

“สวัสดิ์ครับมาตามเบอร์ทรองด์ ไม่พบกันนานคุณยังดูสวยเหมือนเดิม
เลยนะครับ”

ชายหนุ่มก้าวเข้าไปในห้อง พร้อมโพรยยิ้มเยือกเย็นอันเป็น

เครื่องหมายการคำไปให้สตรีสูงวัยในชุดสูทสีดำที่ดูอย่างไรก็เหมือนคุณครู
เจ้าระเบียบที่ทำหน้าเหมือนอยากจะทำอะไรเร็วเข้าที่กั้นเขาลักเผียะ นัยน์ตา
สีฟ้าหม่นมองลอดแว่นกรอบทองทรงกลมมายังเจ้าของร่างสูงด้วยสายตา
เย็นชา

“ไม่นานเท่าไรหรอกมังคุณเหอ เมื่อเดือนที่แล้วเราก็เพิ่งพบกันไม่ใช่
หรือคะ”

จวินเจียยังคงสวมหน้ากากรอยยิ้มขณะยื่นมือไปทักทายตามมารยาท
ใช้...เมื่อเดือนที่แล้วเขาเพิ่งถูกเรียกมาพบเรื่องความประพฤติของยายตัวผู้
นี่ละ ยังไม่ทันไรก็ต้องมาอีกแล้ว นัยน์ตายาวเรียวตวัดมองตัวต้นเหตุที่
นั่งไขว่ห้างแถมเคี้ยวหมากฝรั่งหยับๆ ทำเป็นทองไม่รู้ร้อนอย่างคาดโทษ
ดวงหน้าใสกระจ่างที่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมดำขลับยาวสยายระบ่านั้น
ดงามราวนางฟ้าตัวน้อยๆ ทั้งดวงตาคมซึ่งล้อมกรอบด้วยแพขนตาอันหนา
รับกับแนวคิ้วโค้งได้รูปและจมูกเล็กโด่งราวเทพบันเทิง ทั้งเรียวปากอ้อมเต็ม
ที่แดงปลั่งดูจุหลุนแรกแย้มเช่นเดียวกับสีของพวงแก้มนุ่มละมุน แถมยังมี
เรือนกายเปล่งปลั่งเป็นสาวเกินตัว ใครเห็นเป็นต้องมองเหลียวหลังทุกราย
โดยไม่รู้เลยว่าแม่สาววัยสิบแปดปีคนนี่คือนางมารร้ายตัวจริง!

จวินเจียรู้ซึ่งถึงความร้ายกาจของเจ้าหล่อนไปถึงทรวงเขี้ยวละ ก็...
แทบจะเรียกได้ว่าเลี้ยงมาเองกับมือเลยทีเดียว

“ผมต้องขอประทานโทษจริงๆ ครับที่พูดพิชฌนาถ่อเรื่องไม่หยุด
ไม่หย่อนแบบนี้” ชายหนุ่มรู้สึกได้ว่าบรรยายกาศรอบตัวตึงเครียดพอกๆ กับ
มวยผมที่รวบติงเปรี๊ยะของหญิงสูงวัยที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานไม่เอ็งกตัวเขื่อง
เขาค่อยๆ หย่อนตัวลงนั่ง พลังเหลือบมองไปยังมุมห้องที่มีเด็กสาววัยรุ่น
ชาวฝรั่งเศสสองคนซึ่งมีสภาพสะบักสะบอม ผมเผ้ายุ่งเหยิง มีรอยฟกช้ำ
ดำเขียวไปทั้งตัว ดูบึบก็รู้บึบว่าคงเป็นคู่กรณีของยายตัวแสบของเขาแน่
“คราวนี้ไม่ทราบว่ามีเรื่องอะไรอีกหรือครับ”

“คุณก็เห็นแล้วว่ามาดามัวแซลพูดพิชฌนา เฉิน ก่อเรื่องอะไรไว้”

มาตามชองตาล แบร์ทรองด์ ปรายตามองสองสาวที่นั่งร้องไห้กระซิกๆ ด้วยสายตาดูต้นเสียจนทั้งคู่ต้องหยุดทำท่าสะอื้นเกินเหตุ ผู้อำนวยการที่คร่ำหวอดกับการกำราบเด็กแสบมานานพอจะรู้ว่าทั้งพูดพิชญาและคูกรณีนั้นร้ายไม่ต่างกันนักหรอก เพียงแต่อีกฝ่ายดูจะเจ็บตัวได้เลือด ในขณะที่แม่สาวสวยประจำโรงเรียนกลับไม่มีแม้แต่รอยขีดข่วนด้วยซ้ำ “ฉันแจ้งไปแล้วนี่ว่าขอพบเมอติเออร์เงิน คุณพ่อของมาดามัวเซลพูดพิชญา เงินไม่ใช่คุณ”

“เกรงว่าจะยากครับ” จ๊ว็นเจียตีหน้านิ่ง “นายกำลังยุ่งกับการจัดนิทรรศการภาพวาดอยู่ คงไม่มีเวลา นายก็เลยมอบหมายให้ผมเป็นคนดูแลเรื่องของคุณพิชญาทุกเรื่อง”

เขาอยากจะทำออกอยู่เหมือนกันละว่าขึ้นให้เมอติเออร์เงินของผู้ดำเนินการ หรือเงินหมิงเจ้านายของเขาเอง เรื่องมันคงจะยุ่งยุ่งกว่านี้นะ นี่ รายนั่น... แสบยิ่งกว่าลูกสาวเสียอีก แถมยังคอยให้ทำลูกจนจะเสียเด็กอยู่แล้ว นี่ถ้าเขาไม่คอยปรามเอาไว้บ้าง มีหวังพูดพิชญาคงถูกไล่ออกจากโรงเรียนไปนานแล้ว

“เห็นได้ชัดว่าคุณดูแลเธอไม่ดีพอ” มาตามแบร์ทรองด์พูดเสียงเข้ม เธอเห็นข่าวในโทรทัศน์เรื่องทีลปินระดับโลกอย่าง ไมค์ เงิน จะจัดงานนิทรรศการภาพวาดของตนเองอยู่เหมือนกัน ทำทางจะเป็นงานใหญ่เอากัน เพราะนอกจากเขาจะเป็นจิตรกรชื่อดังแล้ว ยังเป็นผู้ทรงอิทธิพลในแวดวงธุรกิจเครื่องประดับและแฟชั่นอีกด้วย คงต้องทำอะไรให้สมกับหน้าตาหน่อยกระมัง แต่นั่นไม่ใช่ข้ออ้างที่จะปล่อยลูกสาวเอาไว้ให้มีอวาตูลแลแทนจนก่อเรื่องสร้างความเดือดร้อนไปทั่วแบบนี้ “ที่ผ่านมามาดามัวเซลเงินอาจจะมีอุปสรรคที่เข้ารูปเข้ารอยไปบ้าง แต่มีผลการเรียนดีเยี่ยม เราจึงยังพอจะลุ่มอล่วยได้บ้าง แต่ครั้งนี้...มันเกินไปจริงๆ”

“เพราะตึกเรียนที่ปีปะป่าสร้างให้ต่างหาก”

พูดพิชญาเบะปากแล้วพิมพ์เสียงต่ำอยู่ในลำคอ ที่ย้ายมาตามหน้า

เลือดทนให้เธอเรียนอยู่ที่นี้ได้ เพราะบิดาของเธอบริจาคเงินให้สร้างอาคารเรียนที่มีอุปกรณ์การศึกษาครบครันถึงสามหลังทุกครั้งที่เธอก่อเรื่องใหญ่ต่างหากเล่า

“เพี้ยเพี้ย” จวินเจี้ยซึ่งตาตุ่มสาวน้อยจอมพยศ แล้วซี้หิ้วเป็นเชิงสั่งให้เธอเปลี่ยนหน้าให้เรียบร้อย พุดพิชญาแม่ริมฝีปากนิคหนึ่งด้วยท่าทางเหมือนเด็กที่ถูกขัดใจ แต่ก็ยอมทำตามอย่างว่าง่ายเสียจนมาตามแบร์ทรวงด์นี้กว่าตนเองเห็นภาพหลอนกลางวันแสบๆ เสียอีก ขนาดเธอทั้งดูทั้งทำโทษสารพัดสารพัน แม่สาวแสนก็ไม่เคยจะยอมลดความเสียวลงสักนิด แต่กับผู้ชายคนนี้...แค่ซี้หิ้วสั่งโดยไม่ต้องพุดสักคำก็ยอมเชื่อฟังประหนึ่งสุนัขที่กลัวครูฝึกจนหงอ “ครั้งนี้มันเกินไปยังไงเธอครับ เท่าที่ผมเห็นก็ดูเหมือนจะเป็นเรื่องทะเลาะวิวาทกันธรรมดา”

“ก็...อย่างที่เห็นว่าตรงนี้มีคู่อริที่บาดเจ็บสองคน อีกคนแขนเดาซ่อนอยู่ที่ห้องพยาบาล” มาตามแบร์ทรวงด์ถอนใจอย่างเหนื่อยหน่าย เธอหยิบแผ่นกระดาษขนาดเอสี่ขึ้นอ่านด้วยน้ำเสียงเข้มจนเรียกได้ว่ากระด้าง “เปี้ยโนในห้องดนตรีฟังไปสองหลัง เซลโลลีสั้ว กระจกหน้าต่างแตกหกบาน เพราะมาดมัวเซลเงินโยนแก้วและข้าวของออกไปด้านนอก อ้อ...และแน่นอนว่าทางด้านหลังของห้องดนตรีเป็นลานจอดรถอาจารย์ ก็เลยมีรถได้รับความเสียหายเกือบสิบคัน แบบนี้...ยังไม่เรียกว่าเกินไปอีกหรือคะคุณเหอ”

จวินเจี้ยนั่งอิงไปเกือบสิบวินาที พอจะจินตนาการช่วงเวลาที่แม่ตัวแสนบอดวาทออกกราวกับตาเห็น แม่คุณคงบู้เต็มอัตราศึกเขี้ยวละ คิดแล้วรู้สึกเหมือนเส้นเลือดในสมองจะแตกตายให้ลงไปซักดินซังกอมันเสียเดี๋ยวนั้นจริงๆ พับฝ่า!

“ผมต้องขอโทษแทนพุดพิชญาด้วยที่ก่อเรื่องขนาดนี้ ทางเราขอยอมรับผิดชอบและจะชดใช้ค่าเสียหายรวมไปถึงค่ารักษาพยาบาลให้ทุกอย่างครับ”

ชายหนุ่มพยายามตีหน้าขีริบและข่มอารมณ์ไม่ให้ลุกขึ้นไปจับแม่ตัวยุงมาพาดตักแล้วพาดก้นสักร้อยทีอย่างเต็มที่ ยายเด็กบ้าเอ๊ย! เกิดมาหน้าตาเหมือนแม่อย่างกับแกะ นี่กว่าจะได้นิสัยเรียบร้อยอ่อนหวานมาบ้าง ที่ไหนได้...รับเอานิสัยเสียๆ ของพ่อมาหมดแทบทุกอย่าง ทั้งใจร้อน อารมณ์ร้าย ปากหาเรื่อง ที่สำคัญ...ชอบคิดว่าตนเป็นศูนย์กลางของจักรวาลแบบเดียวกับผู้ชายเจ้าของฉายา 'แมวดำ' คนนั้นเปียบ

“นั่นเป็นสิ่งที่ทางคุณต้องจัดการอยู่แล้วค่ะคุณเหอ แต่ครั้งนี้ทางโรงเรียนคงละเว้นโทษให้เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมาไม่ได้อีกแล้วนะคะ” มาตามมาต๊ะเย็บเขม้นมองหนุ่มหน้าหนึ่งที่นั่งอยู่เบื้องหน้าด้วยสายตาทิณิจพิเคราะห์ เช่นที่เคยทำทุกครั้งที่เขาปรากฏตัวในห้องนี้ เรือนผมดำขลับยาวระดับคอ นั้นใส่น้ำมันและหวีจนเรียบ ดูเครื่องขีริบสมกับที่เจ้าตัวยอยากให้เป็น แต่ด้วยใบหน้าอ่อนเยาว์ตามแบบฉบับชาวเอเชียทำให้เขาดูไม่น่าเชื่อถือเท่าที่ควร ผู้อำนวยการเคยถึงกับขอเสียมารยาทดับตราบประจำตัวของเหอจวินเจ็ย เพราะไม่แน่ใจว่าคนที่ดูมีอายุไม่ต่างจากพุตพิชญามากนักจะเป็นผู้ปกครองของเธอจริงๆ ไม่ได้ไปจ้างใครมา “มาต๊ะมัวเซลเงินคงต้องถูกพักการเรียนหนึ่งอาทิตย์ และทำทัณฑ์บนคาดโทษเอาไว้ ถ้าทำความผิดซ้ำเดิมอีกเราคงต้องพิจารณาให้หอก”

“ผมเข้าใจครับ” แม้จวินเจ็ยจะนั่งนิ่งเหมือนไม่สะทกสะท้านใดๆ แต่ในใจรู้สึกโล่งอกเหลือเกินที่แม่ตัวยุงไม่ถูกไล่ลอยเสียด้วยนี้ ไม่อย่างนั้นเขาคงต้องเปิดโต๊ะเจรจาท่อรองราคาค่างดของควมผิดครั้งนี้อีกยาว อาจจะต้องเสนออาคารเรียนอีกหลัง หรือไม่ก็คงต้องบริจาคที่ดินให้โรงเรียนเพื่อไว้สร้างตึกเวลาพุตพิชญาออกฤทธิ์ออกเดชอีกกระมัง “ส่วนเรื่องคดีความเรื่องการทำร้ายร่างกายหรือทะเลาะวิวาท ไม่ทราบว่าจะทางผู้ปกครองของเด็กคนอื่นๆ ว่ายังไงบ้างครับ”

“ไม่มีการแจ้งความดำเนินคดีหรอกค่ะ คุณก็น่าจะรู้ว่าเพราะอะไรนี่คะคุณเหอ”

มาตามแบร์ทรองด์ถอนหายใจยาวอย่างเหนื่อยหน่าย นัยน์ตาคมกริบ
มองลอดแว่นไปยังหนุ่มหน้านั่งตรงหน้าอย่างรู้กัน

จวินเจ็ยยิ้มเยือกเย็น ไซ้...เขารู้ดีว่าเป็นเพราะอะไร จะมีสักกี่คน
กันเล่าที่อยากจะมีเรื่องกับลูกสาวคนเดียวของหัวหน้าแก๊งไปหู่ แก๊งมาเฟีย
ข้ามชาติที่ทรงอิทธิพลที่สุดในปารีสแห่งนี้

พุดพิชญา เฉิน ลูกสาวสุดที่รักของผู้ชายที่ร้ายกาจติดอันดับต้นๆ
ของโลกมาเฟีย...เฉินหมิง พยัคฆ์ขาวแห่งโลกมืด!

“อาเจ็ย เดี่ยวแวะกินไอศกรีมที่ร้านคุณแม่ก่อนได้ไหม อยากกิน”

พุดพิชญาพุดเสียงเจ็ยแจ้วขณะเดินตรงไปที่ลานจอดรถ ร่าง
บอบบางในชุดเครื่องแบบซึ่งประกอบด้วยเสื้อเชิ้ตสีขาวคลุมทับด้วยเสื้อ
แจ็กเกตแขนยาวสีน้ำตาลอ่อนพอดีตัวที่บนกระเป๋าสีดำด้านซ้ายปักตรานก
ฟีนิกซ์และดอกกุหลาบแดงอันเป็นตราประจำโรงเรียนไผ่เกาะแขนจวินเจ็ย
อย่างอดอ้อน อย่างที่ชอบทำเป็นประจำมาตั้งแต่เด็กฯ ชายหนุ่มก้มลงมอง
ดวงหน้าใสกระจ่างที่ระบายด้วยรอยยิ้มหวานปานน้ำผึ้งอยู่ครู่หนึ่งอย่าง
พยายามข่มความรู้สึกแปลกๆ ที่ตัวนั้นจากช่องท้องมาอัดแน่นอยู่ในช่อง
อกให้กลับลงไปใต้เดิม เขากดมือลงบนหน้าผากกลมมน ดันเธอให้ออกห่าง
แล้วแยกเขี้ยว

“กินไอศกรีมเหรอ นี่! นี่! กินมะ هنگก่อนก็แล้วกัน”

จวินเจ็ยกำมือเคาะกระหม่อมบางดังโป๊กเสียดสองที่ซ็อน ก่อนจะกด
รีโมตเปิดประตูรถล้มโบร์กินีสีขาวแล้วก้าวขึ้นไปสตาร์ทรถด้วยสีหน้าบึ้งตึง

“เจ็บนะ!” พุดพิชญาคำล่ำลือระบือๆ เธอเปิดประตูรถแล้วทิ้งตัวลง
นั่งด้วยกิริยาองเอเหมือนเด็กน้อย “มาเคาะหัวเพี้ยเพี้ยทำไม ใจร้ายที่สุด”

“แต่เนี่ยยังน้อยไปด้วยซ้ำ จะก่อเรื่องไปถึงไหน หา! ใจตัวยุ่ง ฉินไม่ได้
มีเวลาว่างมาคอยเคลียร์ปัญหาให้เธอตลอดเวลาหรอกนะเพี้ยเพี้ย”

ชายหนุ่มพุดเสียงเข้ม ดวงตาวาวเรียวหลังกระจะกว่วนตาลีซ่านั้น

หรือลึนน้อยๆ อย่างดูดัน แต่เพียงครูก็อ่อนแสงลงเมื่ออีกฝ่ายเอียงศีรษะที่ปกคลุมด้วยเรือนผมสลวยราวแพรไหมซบปากกว้างของเขา มือเล็กเอื้อมไปทาบประทับกับหลังมือใหญ่โตที่กำลังจับเกียร์เตรียมจะถอยรถเบาๆ เช่นทุกครั้งที่ทำผิดแล้วถูกเขาดู และ...เป็นกิริยาที่ทำให้จวินเจ็ยต้องยอมใจอ่อนอย่างไรเงื่อนไข ยิ่งเห็นพุดพิชญาทำปากย่นน้อยๆ แล้วซ่อนตาขึ้นมองเขาอย่างอดอ้อนราวลูกสุนัขหลงทางแบบนี้ด้วยแล้ว หัวใจที่ด้านชาจนได้รับฉายาจากสมาชิกแก๊งไปหว่า 'อาเจ็ยใจหิน' กลับอ่อนยวบเป็นหูนุ่น ยอมใจอ่อนให้เธออยู่รำไป

“เพยเพยไม่ผิดชะห่วย ยายพวกบ้านั้นต่างหากที่มารังแกเพื่อนของเพยเพยก่อน อาเจ็ยรู้ใหม่ว่าพวกนั้นตั้งตัวเป็นแก๊ง รีดไถเงินของนักเรียนรุ่นน้องในโรงเรียน เรื่องอะไรเพยเพยจะยอมให้มาซ่าในเขตของเพยเพยกันล่ะ เสียชื่อลูกสาวแก๊งไปหู่พอดี”

หญิงสาวอดที่จะเซ่นแซ่ยแค้นใจไม่ได้เมื่อนึกถึงยายสามแสบ คู่กรณีที่ชอบรังแกคนอื่นเพราะถือว่ามีครอบครัวที่มีชื่อเสียง คนรักความยุติธรรมเป็นที่สุดอย่างเงินเพยเพยของเพื่อนๆ ย่อมไม่อาจนิ่งดูตายได้อยู่แล้ว เพียงแต่ไม่คิดว่าจะอาละวาดเลยเถิดจนถึงขนาดนั้น...แต่ก็นั่นละ เธอไม่ผิดเสียหน่อย...แล้วก็ไม่เคยผิดด้วย!

“เพยเพย...” จวินเจ็ยระบายลมหายใจยาวพลางกลอกตาขึ้นฟ้าอย่างเหนื่อยหน่าย “นั่นมันโรงเรียนนะ ไม่ใช่เขตที่ไปหู่คุณ จะมาทำตัวเป็นอันธพาลแบบนี้ไม่ได้ บอกตั้งหลายหนแล้ว ฉันยังนึกไม่ออกเลยว่าจะบอกพี่บ่าวยังงี้เรื่องที่เธอถูกพักการเรียนหนึ่งอาทิตย์เนี่ย”

ชายหนุ่มไม่อยากจะนึกถึงดวงหน้าเศร้าหมองของบัวบุชาตอนที่รู้เรื่องวีรกรรมทำเพื่อคนอื่นของลูกสาวคนเดียวของตนเองเลย ให้ตายเถอะรายนั้นยิ่งอ่อนไหวเจ้าน้ำตาอยู่ด้วย

“ก็ไม่ต้องบอกคุณแม่อี”

พุดพิชญาเอื้อมมือไปดึงแว่นตาอันเชื่องออกจากวงหน้าขาวจั๊วดราว

กระเบื้องเคลือบของชายหนุ่ม ใบหน้าหล่อเหลาค่อนไปทางสวยตรงหน้านั้น เกือบจะสมบูรณ์แบบหากไม่มีรอยบากเล็กๆ ที่หางตาซ้าย...รอยแผลเป็นที่ ยังคงเห็นได้ชัดแม้จะผ่านมานานเกือบเท่าอายุของเธอ รอยที่...จวินเจ็ยบอก ว่ามันคือสิ่งที่ย่ำเตือนให้เขาต้องฝึกฝนตัวเองให้แข็งแกร่งเพื่อจะไม่ต้อง สูญเสียคนที่รักไปอีก เหมือนที่เขาสูญเสียการมองเห็นบางส่วนไปอย่างไม่มี วันหวนคืน หลักฐานก็คือขอบนอกของแก้วตาที่เปลี่ยนจากสีดำสนิทเป็น สีเทาจางๆ

...สีของความหม่นเศร้าที่ไม่มีวันจางหาย...

“ไม่ต้องมาทำเป็นอ่อน ยังไงที่บัวก็ต้องรู้อยู่ที่ตอนไหนเห็นเธอไม่ไป โรงเรียน” ชายหนุ่มดึงจมูกเล็กโต้งเต็มแรงจนเจ้าตัวร้องโอดโอย “เตรียมข้อ แก่ตัวเอาไว้ให้ดีเถอะ คราวนี้นั้นจะไม่ช่วยพูดให้อีกแล้ว เมื่อเด็กเกเรเต็มที”

“เบื่อไม่ได้ ห้ามเบื่อ” มือเล็กสองข้างประคองใบหน้าอ่อนเยาว์ เหลือเชื่อของชายหนุ่มให้หันมาสบตากันตรงๆ ริมฝีปากแดงอิมดังผลเซอร์รี สุกเม้มเข้าหากันแน่นจนแทบจะเป็นเส้นตรง “ใครจะเบื่อเพยเพยก็ช่าง แต่ อาเจ็ยห้ามเบื่อ ได้ยินไหม”

ดวงตาคมซึ่งทอประกายจริงจังเสียจนจวินเจ็ยต้องหลบตาขูบ เขาจะ เบื่อเธอได้อย่างไรกันเล่า ในเมื่อเธอ...คือสาวน้อยที่มีความหมายต่อเขาเหลือ เกิน ชายหนุ่มยังจำได้ดีถึงวินาทีแรกที่ได้โอบประคองร่างของทารกตัวแดง แจ้ที่ร้องไห้จ้าเอาไว้แนบอก...วินาทีที่เขาสาบานกับตนเองว่าจะปกป้องดูแล เธอให้เติบโตขึ้นเป็นหญิงสาวที่มีชีวิตสวยงาม และเขาก็ทำเช่นนั้นจริงๆ ตลอดระยะเวลาสิบแปดปีที่ผ่านมา เขาเฝ้ามองการเจริญเติบโตอันแสน รุ่งดงามของพุตพิชญาอย่างใกล้ชิดพร้อมความรู้สึกลึกอ่อนหวานที่ค่อยๆ ก่อตัว ขึ้นในหัวใจที่ละน้อย ทุกวินาทีที่อยู่ด้วยกัน...ทุกเสียงหัวเราะและรอยยิ้มที่ เธอมีให้เพียงเขาปลูกต้นไม้แห่งความผูกพันให้หยั่งรากลึกลงในหัวใจจนยาก ที่จะถอน พุตพิชญาคือครอบครัว...คือคนสำคัญ ใ่อุ่นจากมือเล็กๆ คู่ที่ กำลังสัมผัสฝ่าหน้าเขาอยู่นี้เป็นสิ่งเดียวที่สามารถละลายน้ำแข็งแห่งความทุกข์

อันแสนเห็นหนาวซึ่งกัดกินหัวใจมานานนับปีเพราะสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักหลายต่อหลายครั้งติดต่อกัน

La seule femme qui compte...(ลา เซิล ฟามม์ กิ กงต์)

หญิงเดียวที่มีความหมาย...ต่อชีวิต...ต่อหัวใจ...แต่เป็นคนสุดท้าย...
ที่เขาจะเอาใจ...

“ถ้าไม่อยากให้เมื่อก็ทำตัวให้ดีๆ หน่อย” จวินเจ็ยกระแอมแล้วเป็นหน้าหนีไปทางอื่น หมู่นี้เขาไม่ค่อยอยากสบตากับบุคคลพิชฌามากนัก เพราะมองลึกเข้าไปในดวงตาคู่นั้นที่ไร เขาเป็นได้สัมผัสตัวกวาดตาลงไปที่ริมฝีปาก อวบอิมหน้าจวบของเธอทุกครั้งไป ให้ตายเถอะ เด็กสมัยนี้โตเร็วเป็นบ้า เมื่อวานยังวิ่งแก้ผ้าร้องงอแงให้เขาอุ้มอยู่เลย แต่วันนี้กลับกลายเป็นสาวสะพรั่งเต็มตัวเสียจนเขาไม่กล้าที่จะจินตนาการยามแม่เจ้าประคุณเปลือยด้วยซ้ำ “บอกไว้ก่อนเลยนะว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้ายแล้วที่ฉันจะมาเคสียร์ปัญหาให้เธอ ยายตัวอยู่ ถ้าก่อเรื่องอีกฉันจะปล่อยให้ยายมาตามเหยียบนั้นจับเธอตีกันเสียให้เซ็ด”

“ไม่มีทาง ยังไงเอาเจ็ยก็ไม่มีวันทิ้งเพยเพยหรือ เพยเพยรู้” หญิงสาวโผเข้ากอดชายหนุ่มทั้งตัว “T'es mon héro. (เต มง เอโร) อาเจ็ยเป็นฮีโร่ของเพยเพยนี่นา”

ตั้งแต่จำความได้ ข้างกายของบุคคลพิชฌาก็มีผู้ชายตัวสูงเจ้าของนัยน์ตาวาวเรียวขึ้นเดียวทว่าทรงเสน่ห์เหลือล้นคนนี้คอยยืนอยู่เคียงข้างเสมอ สองมือเรียวสวยที่แข็งแรงและอบอุ่นที่สุดในโลกคู่นั้นมักจะโอบประคองเธอเอาไว้ประดุจเป็นสมบัติล้ำค่า สำหรับคนอื่น ๆ จวินเจ็ยอาจจะจะเป็นมือขวาของหัวหน้าแก๊งไปหู่ เป็นชายหนุ่มผู้แสนเย็นชา ปากร้ายพอๆ กับที่ใจหิน แต่สำหรับเธอแล้ว เขาคือแบบอย่างของผู้ชายในอุดมคติ ฉลาด สุขุม มีความเป็นผู้นำสูง นอกเหนือจากบิดาของเธอแล้ว จวินเจ็ยคือผู้ชายหนึ่งเดียวที่... สำคัญกับเธอเหนือใครๆ ผู้ชายที่เป็นทั้งเพื่อน ทั้งพี่น้อง เป็นคนที่ครอบครองพื้นที่ในหัวใจของเธอเสมอมา

“เลิกมาพันแข่งพันชานวเนี่ยเป็นลูกแมวกับฉันเสียที่เพยเพย โต้แล้วนะ” จ๊ว็นเจ็ยพยายามหักห้ามใจไม่ให้กอดตบแล้วดันร่างนุ่มนวลที่ทำให้ใจเขาเต้นรัวไม่เป็นจังหวะกลับไปนั่งฟังเบาะตามเดิม “แล้วก็เลิกเรียกฉันว่า อาเจ็ยชะที ฉันแก่กว่าเธอตั้งเยอะ หัดมีสั้มมาคารวะเสียบ้าง”

“บ่นเป็นตาแก่อีกแล้ว บ่นๆๆๆๆ ทั้งปี” พุดพิชญาตีหน้ายุ่ง เห็นจ๊ว็นเจ็ยชอบทำหน้านิ่งๆ อย่างนั้นก็เถอะ มีไม่กี่คนหรอกที่รู้ว่าเขาเป็นคนที่ขี้นบ่นแล้วก็ช่างจัจจัจไซ้เป็นที่สุด โดยเฉพาะกับเงินหมิงผู้เป็นบิดาของเธอ ชายหนุ่มจะพร่ำบ่นสารพัดเรื่องจนไม่รู้ว่าเป็นเด็กเป็นผู้ใหญ่กันแน่ แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร ช่วงหลังๆ มานี่เขาดูจะหันมาบ่นเธอแทนเป็นส่วนใหญ่ แล้วก็ดูจะหงุดหงิดทุกครั้งที่เขาเข้าไปใกล้เสียด้วย

“ก็ฉันมันตาแก่นี่” จ๊ว็นเจ็ยถอนหายใจยาว เขาโน้มตัวไปดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาดให้หญิงสาวโดยไม่เห็นว่าเธอกำลังโน้มตัวกลับมาหาเขาเช่นกัน ริมฝีปากของทั้งคู่จึงเกือบชนกันโดยไม่ตั้งใจ จ๊ว็นเจ็ยชะงักไปครู่หนึ่ง นัยน์ตาสีดำสนิทที่อยู่ใต้เพขนตาหนาสั้นไหวรุนแรงพอๆ กับจังหวะของหัวใจ กลีบปากนุ่มหยุ่นที่เขาเคยฝันถึงไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งนั้นอยู่ห่างออกไปเพียงไม่ถึงสองเซนติเมตร ถ้าเพียงแค...เขายื่นหน้าเข้าไปอีกนิด...อีกนิด... เขาก็จะได้รู้วาระสขของมันจะหวานล้ำเหมือนในจินตนาการต้องห้ามหรือไม่

“อาเจ็ย ไม่สบายหรือเปล่า” พุดพิชญาถามเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายนิ่งค้างไปเกือบๆ สองนาที เธอจดหน้าผากกลมมนเข้ากับหน้าผากของเขารูปเป็นห่วงเป็นใย

จ๊ว็นเจ็ยสะดุ้งราวถูกของร้อน เขารีบถอยกลับไปนั่งที่เบาะตนเองพร้อมตีสีหน้าหนึ่ง กลบเกลื่อนความรู้สึกที่พุ่งขึ้นมาทุกครั้งที่เขา...เพลอ...

“เปล่า” จ๊ว็นเจ็ยตอบสั้นๆ เขาลอบระบายลมหายใจอย่างเหนื่อยล้า... ตั้งสติหน่อย อาเจ็ยเอ๊ย...แกมันบ้าไปแล้ว ท่องเอาไว้...ไม่ได้...ไม่ได้เด็ดขาด ยายลูกแมวตัวแสบเป็นลูกสาวของนายกับพี่บัว...สมาชิกรอบครว้ที่แสนสำคัญยิ่ง ไม่ใช่ผู้หญิงที่แกจะเอาความคิดสกปรกแบบนั้นมาแปดเปื้อนเธอ

ได้ อีกประการหนึ่ง แก่...ไม่เหมาะสมกับเธอเอาเสียเลย อายุหรือก็มากกว่า เธอไม่รู้เท่าไร แถมยัง...ไม่มีอะไรคู่ควรกับเธอสักนิด

เลิกคิดเสีย อาเจีย...เลิกคิดได้แล้ว!

ชายหนุ่มเลื่อนมือขึ้นไปแตะดวงตาซ้ายที่มองเห็นอย่างเลื่อนรางแล้ว ถอนใจอีกครั้ง

เพยเพย...อยู่กับเธอถ้าไม่ใจเต้นจนเหนื่อย ฉันก็ต้องถอนใจจนหมดแรงทุกที...

“ทำไมทำหน้าอย่างกับมีใครตายอย่างนั้นวะอาเจีย”

ทันทีที่จวินเจียก้าวเท้าเข้ามาในตึกทรงโบราณสี่ชั้นไปغهขนาดสี่ชั้นย่าน ซองเซลิเซ เสียงแหบห้าวคุ่นหูก็ร้องทักขึ้นมาคล้ายกับบรจิงหะอยู่แล้ว ร่าง สูงสง่าของชายที่ดูเหมือนจะอยู่ในวัยสามสิบปลายๆ ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาว ของอาร์มานี่เข้ากับกางเกงผ้าสีเดียวกันดูเนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า ยืน กอดอกมองตรงมาทางเขาด้วยนัยน์ตาวาวเรียวตัวตึงเฉียงแบบตางหงส์ที่ทอ ปรกายวิบวับอย่างจงใจย่ำประสาท ริมฝีปากบางเฉียบคล้อออกเป็นรอยยิ้ม หย่นอย่างที่เจ้าตัวชอบทำมาตั้งแต่สมัยหนุ่มๆ เครื่องหนังดงามที่ประดับ อยู่บนเรียวหน้าขาหวัดราวหยกเนื้อดีนั้นดูอ่อนเยาว์เมื่อเข้ากับเรือนผมสี ดำลับที่ตัดสั้นเรียบร้อย ถ้าไม่บอกว่าเจ้าตัวมีอายุเฉียดห้าสิบปีแล้วคงไม่มีใครเดาอายุจริงถูกเป็นแน่ และนั่นทำให้จวินเจียหงุดหงิดเป็นที่สุด นอกจาก จะหน้าอ่อนแล้ว ประมุขของตระกูลเงินยังชอบแกล้งแห่เขาเป็นเด็กๆ อีก ต่างหาก

พุดพิชญาที่เดินตามมาข้างหลังรีบโผล่เข้าไปกอดแขนผู้เป็นบิดาอย่าง ประจบประแจง พลางยึดตัวขึ้นจูบแก้มเงินหึงพอดใหญ่

“ถ้าจะมีใครตายก็คงเป็นผมนี่ละครับนาย” จวินเจียถอนใจอย่าง เหนื่อยหน่าย...เออ ให้มันได้อย่างนี้สิ กลับมาบิ๊บบเจตตัวปวนเบอร์หนึ่งของ ตระกูลเงินบิ๊บบ ดวงแก่มันนี่จริงไว้อาเจีย “เพยเพยถูกพักการเรียนหนึ่ง

อาทิตย์ ซ้อหาทะเลาะวิวาทและก่อความเสียหายให้ทรัพย์สินของทางโรงเรียน ผมถูกขยายมาตามแบร์ทรองด์เทศนาซะหุซา”

“เหรอ...” เงินหมิงลากเสียงยาวอย่างไม่หยุดในชะตากรรมของคนสนิทเท่าใดนัก เขาถูบศีรษะลูกสาวอย่างนุ่มนวล “แล้วคราวนี้เท่าไหร่ล่ะ”

‘เท่าไหร่’ ที่คนเป็นพ่อพูดนั้นหมายถึงจำนวนเงินที่เขาจะต้องกรอกลงบนเช็คให้มาตามแบร์ทรองด์เพื่อให้จบเรื่องจบราวกันไปเหมือนเช่นทุกครั้ง ที่ลูกสาวตัวดีก่อเรื่อง ไม่ว่าจะป็นจำนวนเงินเท่าใดหัวหน้าแก๊งไปหุผู้เลื่องชื่อก็ยอมจ่ายไม่อั้นเพียงเพื่อแก้ปัญหาให้แก้วตาดวงใจของตนเอง แม้จะรู้ อยู่เต็มอกว่าเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุและอาจทำให้พุดพิชญาเสียคนได้ ก็...ลูกสาวข้าใครอย่าแตะนี้...ใครจะทำไม่...

“เงินไม่ได้แก้ปัญหาได้ทุกครั้งหรอกนะครับนาย เขาไม่ไหลออกก็ดีเท่าไหร่แล้ว” จ๊ว็นเจ็ยปรายตามองพุดพิชญาที่แสลันใส่เขาแผล็บแล้วตีหน้าบึ้ง “นายอย่าให้ท้ายไอ้ตัวแสบมากนักได้ไหม เสียเด็กหมดแล้ว ปรามๆ กันซะบ้างก็ดี ผมปวดกบาลจะแยะแล้ว”

เจ้าของร่างสูงเดินเข้ามาประชิดคนตัวเล็กที่ยึดแขนเงินหมิงเอาไว้แน่นแล้วแยกเขี้ยวใส่ เขาจิ้มนิ้วไปบนหน้าผากกลมมนซ้าๆ อย่างมันเขี้ยวพุดพิชญาหน้าง้ำ เธอย่นจมุกทำแก้มปองอย่างแสลงอน

“ปะป้า อาเจ็ยรังแกเพยเพย”

หญิงสาวส่งเสียงหงุดหงิดอยู่ในลำคอ ดวงตาคมซึ่งพิมพ์เดียวกับมารดาซ้อนขึ้นมองเงินหมิงอย่างออดอ้อน นัยน์ตาคู่งามที่จ๊ว็นเจ็ยรู้ดีว่าสามารถสยบหัวใจของผู้ชายทุกคนที่ได้จ้องมองให้ละลายจนสยบอยู่แทบเท้า ยอมทำตามคำบัญชาของเธออย่างง่ายดาย ที่รู้ดีก็เพราะ...เขาเองก็เป็นหนึ่งในผู้ชายหน้าโง่พวกนั้น...สมเพชตัวเองฉิบ

“ใครรังแกเธอกัน หา! ยายแสบ มีแต่เธอนั้นละที่รังแกฉัน”

ชายหนุ่มถอนใจอีกคำรบ ช่วงสามปีให้หลังมานี้เขาถอนใจเพราะยายลูกแหม่นบ่อยเหลือเกิน ว่ากันว่าถอนหายใจหนึ่งครั้งจะอายุสั้นลงไปห้านาที

ถ้านับที่เขาระบายลมหายใจไปทั้งหมด อายุขัยของเขาคงติดลบไปแล้ว
กระมัง

“แกจะบ่นอะไรนักหนาอะเจ้าเอ๋ย เรื่องเล็กๆ น้อยๆ แค่นี้ แกเคลียร์
จบเรื่องไปแล้วไม่ใช่หรือไง”

เงินหมิงตัดบทด้วยรอยยิ้มล้อเลียน ว่าแต่เขาให้ท้ายพุดพิชญาจน
เสียเด็ก จ๊ว็นเจ็ยเองก็ไม่ต่างจากเขานักหรอก ออกโรงปกป้องเธอเสีย
ทุกเรื่องจนแม่เจ้าประคุณเคยตัวเสียแล้ว เห็นจ๊ว็นเจ็ยบ่นพาล่ามว่าหญิงสาว
อย่างนั้นอย่างนั้นไม่ขาดปากแบบนี้ก็เถอะ ลองคนอื่นมาตำหนิติเตียนพุด
พิชญาเข้าบ้างละก็ ได้ถูกทำให้ใหญ่โตในรองตำแหน่งสีด้ามันปลาบคุณั้นอัดจน
จมธรณีเป็นแน่

‘...ฉันเลี้ยงของฉันมา ฉันบ่นฉันว่าของฉันได้คนเดียว คนอื่นอย่า
สะเออะ!...’

หัวหน้าแก๊งไปยุ่งจำประโยคที่จ๊ว็นเจ็ยเมื่อครั้งอายุสี่สิบเจ็ดปี
ประกาศลั่นหลังต่อหน้าอาจารย์พิเศษที่เขาจ้างมาสอนวิชาคำนวณให้แก่
พุดพิชญาได้เป็นอย่างดี ด้วยเป็นวิชาที่เธอไม่ถนัดนัก อาจารย์หนุ่มจอมยโส
นั้นพุดจาตุถูกถากถางที่เธอไม่สามารถแก้โจทย์ยากๆ ที่เขาตั้งไว้ได้ประสา
คนฝรั่งเศสที่รักการเสียดสีประชดประชันเป็นชีวิตจิตใจ จนจ๊ว็นเจ็ยที่นั่งเฝ้า
ดูการเรียนการสอนอยู่หน้าไม่ไหวลุกขึ้นขัดหน้าคุณครูผู้ไซ่ร้ายเสียหงายแล้ว
ตั้งตัวเองขึ้นเป็นอาจารย์แทนหน้าตาเฉย ทั้งที่ตอนนั้นงานของบริษัทยา เฟ
ในส่วนที่เขารับผิดชอบอยู่แสนจะยุ่งวุ่นวายจนแทบไม่มีเวลาได้พักผ่อนแท้ๆ
สำหรับจ๊ว็นเจ็ยแล้ว พุดพิชญา มักจะมาเป็นทีหนึ่งก่อนเรื่องอื่นๆ เสมอ และ
นั่นทำให้เงินหมิงวางใจที่จะปล่อยให้ชายหนุ่มเป็นคนดูแลลูกสาวคนเดียว
ของตนในทุกๆ เรื่อง และหวังอยู่ลึกๆ ว่าชายหนุ่มจะเต็มใจที่จะทำหน้าที่นี้
ไปตลอดชีวิตด้วย

“เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่ไหนกันคะคุณไม่ค์”

ร่างบอบบางในชุดเดรสสีเขียวเข้มสาวทำตรงเข้ามาหาเงินหมิงด้วย

สีหน้าเคร่งเครียด ดวงหน้าหวานพิมพ์เดียวกับพุดพิชญาแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางบางเบาแต่กลับซบให้ดวงหน้านั้นงดงามมากกว่าการประโลมสีล้นลงไปบนผิวหนังแบบที่หญิงวัยสามสิบตอนปลายเช่นนี้นิยมกันหลายเท่าหนัก บัวบุชชาในวัยสามสิบแปดจึงยังดูสวยชวนตะลึงไม่สร้างชา มีหน้าซ้ายังดูสง่างามมากขึ้นตามวันเวลาที่ผันผ่านอีกด้วย

“คุณแม่...”

พุดพิชญารู้สึกเกร็งนิดๆ เมื่อเห็นสีหน้าของมารดา สำหรับเธอแล้วถูกเงินหมิงโกรธยังดีเสียกว่าถูกบัวบุชชาโกรธ เพราะคนเป็นแม่โกรธที่ไร ถ้าไม่ร้องไห้ก็มักนั่งเงิบและมองเธอด้วยสายตาดัดพ้อต่อว่าทุกที นั่นทำให้เธอรู้สึกผิดเสียยิ่งกว่าได้ยินคำดูตำหนิว่ากลัวเสียอีก สิ่งสุดท้ายที่เธออยากเห็นก็คือสีหน้าที่เต็มไปด้วยความเสียใจของมารดานี้ละ ยามใดที่ถูกมารดาดุเด็กเกเรจนจ้วนนเจี้ยแทบกราบอย่างพุดพิชญาก็จะยอมสงบเสงี่ยมไปสักอาทิตย์ ก่อนจะหาเรื่องใหม่ๆ มาให้คนรอบข้างได้ปวดหัวกันอีก

“เมื่อครู่มาตามแบร์ทรองด์โทร. มาบอกแม่แล้ว เพราะกลัวว่าอาเจี้ยจะไม่ยอมบอกว่าคุณไปก่อเรื่องอะไรไว้” บัวบุชชามองจ้วนนเจี้ยที่ยืนตีหน้าไม่รู้ไม่ชื้ออย่างซุนเคื่องใจนิดๆ ที่พ่อตัวดีมักจะรวมหัวกับคุณสามีปกปิดความผิดที่พุดพิชญาก่ออยู่เสมอ “คุณไม่ค้ต้องดูลูกบ้างนะคะ ไม่อย่างนั้นต่อไปในอนาคตไม่มีคุณหรืออาเจี้ยคอยแก้ปัญหาก็แล้วจะลำบาก”

“เพี้ยเพี้ยไม่ได้ก่อเรื่องนะคะคุณแม่ ทางนั้นเขาหาเรื่องก่อน เขารังแกคนที่อ่อนแอกว่า”

พุดพิชญาเถียงเสียงอ่อย เธอกระตุกแขนบิดาเพื่อขอให้ช่วย แต่เงินหมิงก็ยังยืนเฉย เขาเองก็เกรงใจบัวบุชชาไม่ต่างจากลูกสาวนักรอก เขาไม่ใช่ผู้ชายประเภทกลัวเมียอย่างที่หลายๆ คนเป็น แต่กลัวที่จะทำให้เธอต้องเสียใจมากกว่า บัวบุชชาเป็นคนใจเย็น ไม่ค่อยโกรธใครง่ายๆ แต่โกรธขึ้นมาเมื่อใดง้อยากเป็นที่สุดเพราะเธอจะไม่พุดไม่จา เอาแต่เงิบเพียงอย่างเดียว คนที่ไม่เคยยอมใครอย่างเงินหมิงยังต้องยอมลงให้แก่การ

ประหวังเงียบของบัวบูชาด้วยเหตุผลข้อเดียว...รัก...เขารักเธอ และความรูสึกนั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ตลอดระยะเวลาที่อยู่ร่วมกันมา เงินหมิงทำตามคำสัญญาที่ให้ไว้กับเธอเสมอ...คำสัญญาที่เขาจะปกป้องเธอและทำให้ดวงหน้าที่ดงามของเธอฉาบไปด้วยรอยยิ้มแห่งความสุข

“แล้วทางไหนเขาอ่อนแอกว่าหนูใช้หรือเปล่า ถ้าใช้ก็เท่ากับหนูไปรังแกเขานั้นละ แถมยังทำให้ทรัพย์สินของทางโรงเรียนเสียหายอีก การใช้กำลังไม่ใช่การแก้ปัญหาที่ถูกต้องนะจะเพยเพย”

บัวบูชาพูดเสียงเครียด การที่พูดพิชญาได้รับการเลี้ยงดูโดยสองชายหนุ่มที่ดุเดือดและห้าวหาญที่สุดของแก๊งไปหู่อย่างเงินหมิงและจิ้นเจียทำให้เธอไม่เคยเกรงกลัวหน้าอินทร์หน้าพรหมที่ไหน นิสัยหรือการพูดการจาก็ถอดแบบสองคนนั้นมาราวโคลนนิ่ง คนเป็นแม่จึงค่อนข้างหนักใจเหลือเกินว่าสักวันพูดพิชญาอาจจะก่อเรื่องใหญ่เกินตัวขึ้นมาก็ได้ เธอไม่ยอมให้ลูกสาวคนเดียวต้องไปพัวพันกับเรื่องอันตรายร้ายแรงถึงชีวิตเช่นที่เธอเคยประสบมาเมื่อสมัยยังสาวเลยจริงๆ...บัวบูชามองเห็นสามมืออย่างรอคอยให้เขาพูดอะไรกับลูกสาวตัวแสบสักคำ

เงินหมิงเหลือบตามองจิ้นเจียที่ส่งยิ้มยัวยวนกลับมาให้นิดหนึ่งแล้วยกไหล่

ก็ได้...ทำหน้าที่ของพ่อที่ดีบ้างก็ได้

“อย่างที่ผมเข่าว่านั่นละ” แมวดำพูดอย่างเสียไม่ได้ “ทำตัวดีๆ ก็แล้วกัน เดี่ยวจะซื้อรถคันที่อยากได้ให้ตอนเรียนจบ d'accord? (ดีคอกอร์) โอเคไหม”

“จริงหรอคะป๊ะป้า” พูดพิชญาร้องกรี๊ดอย่างตื่นเต้นดีใจ เธอโถมเข้ากอดร่างสูงของบิดาทั้งตัว “เพยเพยรักป๊ะป้าที่สุดเลย!”

“แล้วป๊ะป้าเคยโกหกเราหรือไง” เงินหมิงขยี้เรือนผมนุ่มอย่างแสนรัก “ว่าแต่ที่ทะเลาะกันฝ่ายไหนชนะ”

“ต้องเพยเพยอยู่แล้ว” หญิงสาวยิ้มแฉ่งอย่างภาคภูมิใจ “ลูกป๊ะป้า

เสียอย่าง”

“ต้องอย่างนั้นสิ แล้วจำเอาไว้เลยนะว่าต้องกำหมัดชกแบบที่ปะป๊าสอน อย่างกำมือตบแบบผู้หญิงเด็ดขาด มันไม่สมศักดิ์ศรีเข้าใจไหม”

คนเป็นพ่อสถิติวิธีกำหมัดอย่างถูกต้องแล้วสะบัดข้อมือชกให้ลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนดูอย่างนึกสนุก

“คุณไมค์คะ”

บัวบูชาเรียกชื่อสามีอย่างอ่อนอกอ่อนใจ เธอไม่ได้คาดหวังให้เงินหมิงเป็นสุดยอดคุณพ่อตัวอย่างแห่งปีหรอก ขอแค่ห้ามปรามและสั่งสอนสิ่งที่ถูกต้องที่ควรให้ลูกบ้าง ไม่ใช่เอาแต่ให้ท้ายและปลุกฝั่งนิสัยประหลาดๆ ของตนเอง ให้แก่ลูกแบบนี้ แต่อย่างว่า...พ่อแมวดำของเธอเคยคิดอะไรเหมือนชาวบ้านชาวช่องเสียที่ไหนกันแล้ว

“พูดไปก็เสียเวลาเปล่าพี่บัว ยังไงนายก็เข้าข้างไอ้ตัวงูนี่อยู่ดี” จ๊ว็นเจ็ยส่ายหน้าอย่างเหนื่อยหน่าย นัยน์ตายาวเรียวยาวเหลือบมองสาวน้อยที่ทำจมูกย่นใส่เขาอย่างแสนอนครุหนึ่งแล้วเพลออมยิ้มออกมาอย่างลึ้มตัว จะว่าเข่าก็ได้ แต่เวลาที่พูดพิชญาทำแก้มป่องแล้วค้อนขานิดๆ แบบนี้...เธอดูน่ามันเขี้ยวเสียจนเธออยากจะกระโจนเข้าไปหอมแก้มเธอสักฟอดจริงๆ คิดถึงตรงนี้ชายหนุ่มก็สะดุ้งกับความคิดบ้าๆ ของตนเอง ให้ตายเถอะ นี่มัน...แย่ชะมัด “ผมพาเด็กคือมาส่งแล้ว ถือว่าหมดหน้าที่ ขอเชิญคุณพ่อคุณแม่ที่เคารพมารับช่วงความหายนะต่อไปได้เลย ผมจะกลับไปเคลียร์งานที่ออฟฟิศหน่อย”

“เคลียร์งานแน่เรื้อ...” เงินหมิงลากเสียงยาว ริมฝีปากบางเฉียบเหยียดออกเป็นรอยยิ้มล้อเลียน “ได้ข่าวว่าเตี้ยนี่แกชอบพาแม่นางแบบคู่ควงคนใหม่ไปสวีตกันแถวๆ โอเทล เดอ วิลล์ ไม่ใช่หรอวะ”

จ๊ว็นเจ็ยยิ้มแกนๆ แทนคำตอบ เขาไม่แปลกใจนักหรอกที่เจ้านายรู้เรื่องส่วนตัวของเขาละเอียดยิบ คนอย่าง ไมค์ เงิน หรือเงินหมิงแห่งแก๊งไปหุ้่นนั้นมีสายลับอยู่ทุกที่ หูตาไฉนลับปรอดอยู่แล้ว เพียงแต่...บางเรื่อง...

เขาก็ไม่ยอมทำให้พุดพิชญารับรู้ โดยเฉพาะ...เรื่องของผู้หญิงที่เขากำลังคบหาอยู่

“ใคร นางแบบคนไหน” พุดพิชญาผละจากอ้อมแขนของบิดาแล้วเดินตรงมาหาจวินเจี้ยด้วยสีหน้าบูดบึ้ง ชายหนุ่มไม่ตอบ เขารีบเดินสาวเท้ายาวๆ ตรงไปทางปีกซ้ายของตึกสี่ไซ่โกอันแสนโอ้อ่าซึ่งเงินหมิงยกให้เป็นที่พักส่วนตัวของเขาและน้องสาวอย่างรวดเร็ว หญิงสาวแม้ริมฝีปากแน่นแล้วก็เดินกึ่งวิ่งตามไปดักร่างสูงเอาไว้ทันที “ผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร คบกันตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมเพยเพยไม่รู้”

“นี่เธอเป็นแม่ฉันหรือไง หา! เพยเพย”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วเข้าหากันอย่างยุ่งยากใจ นี่ก็อยากจะทำนายรูปร่างของตนเองมาบีบแรงๆ แล้วเขย่าสักร้อยทีจริงๆ พบว่า รู้ทั้งรู้ว่าการพุดเรื่องสาวๆ ที่เขากำลังคบหาดูใจอยู่ต่อหน้าพุดพิชญาจะทำให้เขาถูกเธอตามซักไซ่ไล่เสียงอย่างเอาเป็นเอาตายก็ยิ่งพุดอยู่ได้ แก่ลิ่งเขาให้ลำบากใจนี้มันสนุกมากหรือไงวะ!

“อาเจี้ยเป็นคนสำคัญของเพยเพย เพยเพยก็ต้องช่วยอาเจี้ยดูสิว่าคนที่เข้ามาคบกับอาเจี้ยจริงใจกับอาเจี้ยหรือเปล่า เหมาะสมกับอาเจี้ยไหม”

หญิงสาวตอบด้วยสีหน้าจริงจัง แต่แววตาสั้นไหวอย่างร้อนรน เธออยากรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร สวยเพียงไหน มีคุณสมบัติใดที่ดึงดูดใจผู้ชายช่างเลือกอย่างจวินเจี้ยให้ไปคบหากับหล่อนได้ แล้วเขาชอบพอเจ้าหล่อนมากพอที่จะทุ่มเทเวลาที่มีทั้งหมดให้หรือไม่...และที่พุดพิชญาอยากรู้ที่สุดก็คือเขา...จะทุ่มเทเวลาทั้งหมดที่ควรจะเป็นของเงินเพยเพยคนนี้เป็นให้หยานั่นหรือเปล่า ถ้าใช่ละก็...รับรองว่าผู้หญิงคนนั้นต้องเจอดีกหักจากเธอแน่!

“ถ้าให้เธอช่วยละก็ ฉันคงไม่ต้องคบใครไปจนแก่แน่ละ ยายเด็กแก่แดด ฉันไม่เคยเห็นเธอชอบใครสักคน”

จวินเจี้ยถอนใจ พุดพิชญาอาละวาดใส่แฟนสาวของเขาทุกคนมา

ตั้งแต่ไหนแต่ไร เริ่มตั้งแต่เอาไม้ไล่ฟาดสาวฝรั่งเศสผมแดงที่เขาคบตอน
เรียนมหาวิทยาลัยเมื่อตอนที่เธอมีอายุได้เพียงสามปี ไปจนถึงเอากบไปใส่
ในกระเป๋าทือยี่ห้อดังของแฟนไฮโซ ชาวญี่ปุ่นหน้าตาน่ารักที่เขาคบตอน
ใกล้เรียนจบปริญญาโท สรุปก็คือแม่ลูกแมวตัวแสบคือสาเหตุหลักที่ทำให้
เขาต้องเลิกรักกับบรรดาผู้หญิงรอบตัวแทบทุกราย แต่...ถึงเธอไม่อาละวาด
จ้วนนเจ็ยก็ไม่เคยคบหากับผู้หญิงคนไหนได้นานอยู่แล้ว เพราะพื้นที่ในหัวใจ
นั้นถูกรอครอบครองโดยใครคนหนึ่ง...คนที่แสนสำคัญจนไม่เหลือเพื่อให้
คนอื่นมานานแสนนาน...

“ก็ไม่เห็นมีใครเหมาะกับอาเจ็ยของเพ็ยเพ็ยสักคนนี่”

พุดพิชญาแม่ริมฝีปากแน่น ต่อให้มีหญิงสาวผู้แสนสมบูรณ์แบบ
เหมาะสมกับจ้วนนเจ็ยทุกประการ เธอก็คงจะต้องหาข้อดีเจ้าหล่อนอยู่ดี เรื่อง
อะไรจะยอมให้จ้วนนเจ็ยเห็นคนอื่นสำคัญกว่าเธอกันเล่า ไม่มีทางเสียหรือ!

“ฉันเป็นผู้ใหญ่แล้ว เธอไม่ต้องมาจู้เรื่องของฉันหรอกน้า” จ้วนนเจ็ย
พุดตัดบทแล้วรีบเบือนหน้าไปทางอื่นก่อนที่จะต้องเห็นดวงตากุ้งงมฉายแวว
ตัดพ้อต่อว่าจนเขาใจอ่อนและยอมทำตามความต้องการของเธอเช่นทุกครั้ง
ที่ผ่านมา “เอาไว้ฉันจะพาแคลร์มาให้เธอรู้จักก็แล้วกัน เขาเป็นคนน่ารัก เธอ
ต้องชอบเขาแน่”

ร่างสูงเดินตรงไปยังประตูห้องนอนโดยทำเป็นไม่สนใจใบหน้าบูดบึ้ง
ของอีกฝ่ายสักนิด เขาปลดเนกไทออกจากคออย่างเหนื่อยล้า...เหนื่อยล้า...
โดยเฉพาะที่หัวใจ...

อาเจ็ยของเพ็ยเพ็ย...คำพุดแสนเรียบง่าย แต่กลับทำให้กล้ำเนื้อ
หัวใจของเขาต้องทำงานหนักเหลือเกิน...คำพุดที่ทำให้เอามั่นเต็มรัวอย่างปลื้ม
ปีติราวกับจะโลดออกมากองอยู่แทบเท้าเธอ...

“แล้ววันนี้จะกลับกี่โมง เพ็ยเพ็ยจะรอกินข้าว”

พุดพิชญาทำชายกระโปรงลายสกอตสีครีมที่สั้นเหนือเข่าแน่น รู้สึก
น้อยใจที่พักหลังมานี้จ้วนนเจ็ยพยายามทำตัวห่างเหินเธอเสียเหลือเกิน

ทำไม...เธอทำอะไรผิดอย่างนั้นหรือ...

“ไม่ต้องรอรอหรอก” ไบหน้าหล่อเหลาผิวกลับมามองหญิงสาวนิดหนึ่ง ก่อนจะเปิดประตูห้องนอนเดินเข้าไปด้านใน “คืนนี้นั้นกลับตึก เผลอๆ จะไม่กลับด้วย”

จวินเจี๋ยรีบปิดประตูแล้วเหวี่ยงเสื้อสูทลงบนเตียงนอน ร่างสูงทั้งตัว ตามลงไปนั่งบนพูกอย่างพยายามตั้งสติเต็มที่ เขารู้สึกเหมือนตนเองเป็น ระเบิดเวลาที่จวินเจี๋ยนจะถึงเวลาระเบิดเต็มทน ระเบิดที่อัดแน่นไปด้วย ความรู้สึกลึกลับล้าเสียดจนเขาเองยังกลัว...กลัวว่าจะรั้งตัวเองไม่อยู่แล้วทำอะไร บ้างๆ กับเธอเหมือนในจินตนาการน่าละอายที่เกิดขึ้นทุกครั้งที่เขานึกถึง ดวงหน้าสวยหวาน และเรือนกายขาวผุดผ่องที่ไผ่เข้ากอดเขาแนบแน่นอย่าง ไม่เคยล่วงรู้หรือระแคะระคายความคิดในด้านมืดของเขาแม้แต่น้อย... ความคิดที่อยากจะครอบครองเป็นเจ้าของเธอทั้งร่างกายและหัวใจ... ความคิดบ้างๆ ที่...ไม่ว่าจะปฏิเสธอย่างไรก็แจ่มชัดเสียดจนปวดหนึบไปทั้งใจ

เพี้ยเพี้ย...ฉันสงสัยเหลือเกินว่าชั่วชีวิตนี้ฉันจะรู้สึกแบบนี้กับใครได้ เหมือนกับที่รู้สึกกับเธอหรือเปล่าหนอ...

Mon ange...(มง นองจี้)

นางฟ้าของฉัน...

๒

La maladie d'amour.

ความรักเหมือนโรค...บันดาลตาให้มืดมน...

พุดพิชญาแก้มลงมองหน้าจอโทรทัศน์ที่มีมือถือที่ตัวเลขดิจิทัลบนหน้าจอกะพริบวบบอกเวลาราวตีสองเศษ นั้น...หมายความว่าเธอนั่งอยู่ที่บ้านได้นานสักสี่ชั่วโมงนี่มาเกือบสามชั่วโมงแล้ว...สามชั่วโมงที่นั่งรอให้ร่างสูงส่งที่แสนคุ้นตาเดินผ่านประตูรั้วลลอยเตี้ยๆ ที่ขดม้วนเป็นลายเครือเถา ดอกไม้สไตล์บารอคเข้ามา แต่...ก็ไม่เห็นแม่แตงเงา หญิงสาวแม้ริมฝีปากแน่น นิ้วเรียวกดปุ่มโทรทัศน์หาหมายเลขเดิมซ้ำๆ อย่างที่เธอทำมาตลอดช่วงหัวค่ำ แม้จะรู้ว่าเจ้าของหมายเลขไม่ยอมรับสายก็ตามที่

ร่างบอบบางในชุดนอนกระโปรงสีขาวเนื้อนุ่มกระชับผ้าคลุมไหล่ สีชมพูผืนบางให้แน่นเข้าเพื่อกำบังสายลมเย็นเยือกยามราตรี แม้จะย่างเข้าเกือบปลายเดือนกุมภาพันธ์แล้ว แต่อากาศของปารีสก็ยังคงหนาวเยือกด้วยเพียงผ่านพันฤดูแห่งหิมะอันหนาวเหน็บมาได้ไม่นาน ทว่า...สายลมหนาวขนาดผิวกายนั้นก็ไม้อาจดับความรู้สึกร้อนระวนกระวายที่ก่อตัวขึ้นในหัวใจของหญิงสาวได้แม้แต่น้อย

ทำไมจึงเจ็บถึงยังไม่กลับ...

ทำไมเขาถึงไม่รับสาย...

หรือว่าเขามัวแต่อยู่กับยายผู้หญิงที่ชื่อแคลร์จนลืมเธอไปแล้ว...

คิดได้เท่านั้นมือเล็กก็กำแน่น ทำให้ปลายเล็บจิกเข้าไปในฝ่ามือจนเจ็บแปลบ ถ้าเป็นแบบนั้นจริงๆ เธอจะไม่มีวันยอมเด็ดขาด! พุดพิชญาพยายามกระหน่ำกดโทรศัพท์ครั้งแล้วครั้งเล่า จากในตอนแรกที่จวินเจ็ยไม่รับสายสุดท้ายก็ปิดเครื่องหนีไปเสียดื้อๆ หญิงสาวแทบจะขว้างเครื่องมือสื่อสารเครื่องจิวน์มือหึง เธอไม่เข้าใจเอาเสียเลยว่าทำไมหนุ่มนี้จวินเจ็ยถึงได้ทำตัวห่างเหินกับเธอนัก เขาพยายามหลบเลี่ยงที่จะพูดคุยหรือสบตากับเธอตรงๆ มาได้สักพักใหญ่ๆ แล้ว บ้านช่องก็ไม่ค่อยยอมกลับ อ้างว่าต้องเคลียร์งานบ้างละ ตัดประชุมบ้างละ things ที่เมื่อก่อนแทบจะไม่เคยห่างกันด้วยซ้ำ เต็มวันถ้าเธอไม่เกรอะอะลวดพาดหัวพาดหางให้เขามาคอยเคลียร์ปัญหาให้ ก็อย่าหวังเลยว่าจะได้เห็นใบหน้าหล่อเหลานั้น พุดพิชญาถึงได้คอยก่อเรื่องวุ่นวายอยู่ร่ำไปเพื่อเรียกร้องความสนใจจากจวินเจ็ย เธอรู้ว่านี่เง่าเพียงใดที่ทำให้ตัวเก๊กมะเหรกเกรเพราะเหตุผลไร้สาระแบบนั้น แต่...ถ้าทำให้เขาหันกลับมามองเธอ...เห็นความสำคัญของเธอเหมือนเมื่อก่อน มันก็คุ้มไม่ใช่หรือ...

พุดพิชญาขยับตัวขึ้นยืนเมื่อเห็นรถเบนซ์สปอร์ตสีดำมันปลาบแล่นมาจอดที่ด้านหน้ารั้วอัลลอย ริมฝีปากแดงอ้มยิ้มออกเป็นรอยยิ้มตื่นเต้นยินดีเมื่อเห็นร่างสูงเกือบๆ ร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรก้าวลงมาจากประตูด้านที่หนึ่งข้างคนขับ เรือนผมสีดำขลับที่มักจะใส่น้ำมันแต่งทรงเนียบสมกับตำแหน่งรองประธานกรรมการบริหารของบริษัท ลา เฟ ในคืนนี้กลับปล่อยให้ปลายผมที่ซอยไล่ระดับระตามใบหน้าและลำคอแบบสบายๆ ไม่มีพิธีรีตองเข้ากับเสื้อผ้าไนส์ไต์ล้ลาลอง อันประกอบด้วยเสื้อยืดคอวีสีดาขนาดพอดีตัวและกางเกงยีนเนื้อหนาสีเดียวกัน มือข้างหนึ่งของเขาคีบมินิชิการ์ไพรม์ใหม่ยี่ห่อโปรดเอาไว้ ส่วนมืออีกข้างถือแจ็กเก็ตสีขาวสะอาดตาซึ่งเข้ากับบุคลิกของเขาเป็นอย่างดี

“อาเจ็ย...”

เสียงเรียกของพุดพิชฎากลืนหายลงไปในลำคอทันทีเมื่อร่างเพรียวบางส่วนของเธอจมลงนอนในขนาดลงมาจากประตูฝั่งคนขับ ชุดกระโปรงเกาะอกสีแดงเพลิงที่เจ้าหล่อนสวมใส่อยู่ นั้นขับผิวขาวผ่องให้ดูผิดตาชวนมองแม้จะอยู่ในเงาสลัวของยามราตรีเช่นนี้ก็ตามที่ แคลร์... ผู้หญิงคนนี้จะคงจะเป็นแคลร์ แฟนสาวของจวินเจี่ยนั่นเอง แฟนสาวที่เขาบอกว่านิสัยดี น่ารัก และอยากจะแนะนำให้เธอรู้จัก

เฮอะ! ใครอยากจะไปรู้จักหล่อนไม่ทราบอะ!

“คืนนี้ไม่ค้างบ้านฉันจริงๆ เหวอคะฉมง เปลี่ยนใจตอนนี้อย่างทันนะ”

เสียงหวานระรื่นที่เรียกจวินเจี่ยด้วยชื่อภาษาฝรั่งเศสของเขานั้นทำเอาพุดพิชฎาต้องแบะปากด้วยความหมั่นไส้ ชายหนุ่มร่างสูงอึดค้วนชิการ์เข้าปอดด้วยลีลาหน้าเรียบเฉย นัยน์ตายาวเรียวแบบเอเชียแท้ทอประกายเยือกเย็น ยากจะเดาความรู้สึกที่แท้จริง

“ไม่ละ พรุ่งนี้ผมมีประชุมเช้า” เขาตอบสั้นๆ พลางสาวเท้ามายืนที่หน้ารั้ว “ขอบคุณที่มาส่งนะครับแคลร์ ถ้าพรุ่งนี้ผมว่างจะโทร. หาก็แล้วกัน”

คำพูดของเขาฟังดูสุภาพแต่แฝงเอาไว้ซึ่งความเย็นชาอยู่ลึกๆ สาวผมบลอนด์เจ้าของนัยน์ตาสีฟ้าเจิดจ้าแม้ริมฝีปากที่เคลือบด้วยลิปสติกสีแดงเข้มเข้าหากันนิดๆ อย่างกระแงักระงอด

“คุณพุดแบบนี้ทุกทีนี้นะ แล้วเดี๋ยวคุณก็ลืม”

ร่างเพรียวระหงขับเข้าไปชิดกายแกร่งของชายหนุ่ม วงแขนขาวผ่องโอบรอบลำคอของจวินเจี่ยอย่างแสดงความเป็นเจ้าข้าเจ้าของเต็มที ชายหนุ่มเหยียดยิ้มแกนๆ ก่อนจะโยนมินิชิการ์ขนาดเท่ามวนบุหรี่ลงบนพื้นแล้วใช้เท้าหนาในรองเท้าหนังปลายแหลมบดขยี้จนดับ

“ก็ผมงานยุ่งนี่”

ริมฝีปากหยักกลีกลือออกเป็นรอยยิ้มหยันก่อนจะทาบประทับลงไปบนกลีบปากสีแดงสดอย่างพยายามเอาใจอีกฝ่าย จู๋ๆ ภาพใบหน้าสวยหวานปานนางฟ้าของสาวน้อยจอมยุ่งของเขาก็ผุดวบบขึ้นมาในหัวใจ นี่มันบ้า

ชะมัด... ทั้งๆ ที่จูบกับคนตรงหน้า แต่หัวใจดันโพลนีกไปว่ากำลังจูบอีกคน...
สมเพชตัวเองจิบ!

“อาเจ็ย!”

เสียงกรี๊ดร้องอย่างเกรี้ยวกราดที่ตั้งขึ้นเบื้องหน้าทำให้จวินเจ็ยและ แคลร์ผละออกจากกันโดยอัตโนมัติ นัยน์ตายาวเรียวมองตรงไปยังร่าง บอบบางที่ยืนกอดดอกมอกลีมาด้วยความรู้สึกเหมือนหัวใจหล่นวูบลงไป อยู่ที่ตาตุ่ม ดวงหน้าเรียวรีรูปไข่แดงก่ำเหมือนคนโกรธจัด... ความโกรธที่ ระคนไปด้วยความผิดหวังและเสียใจจนจวินเจ็ยใจหาย

“เพ่ยเพ่ย...”

มือหนายกขึ้นปาดรอยลิปสติกสีแดงออกจากริมฝีปากลวกๆ อย่าง ลนลานราวเด็กน้อยที่ถูกจับได้ว่าทำความผิด สายตาคมๆ ของสาวน้อยที่ มองตรงมาทำเอาชายหนุ่มต้องรีบดันร่างเพรียวบางของแคลร์ให้ออกห่างมาก ที่สุดเท่าที่จะทำได้

แคลร์เลิกคิ้วขึ้นสูงอย่างประหลาดใจ เธอมองเจ้าของเสียงแหลมเล็ก สลับกับใบหน้าที่ฉายแววลำบากใจของ ฉอง เหอ อย่างงุนงง เพิ่งเคยเห็น สีหน้าแบบนี้ของพ่อคนที่เยือกเย็นกว่าน้ำแข็งขั้วโลกอย่าง ฉอง เหอ เป็น ครั้งแรกก็วันนี้เอง ดูเอาเถอะ... เขาทำท่าราวกับเป็นสามเณรที่แอบหนีเที่ยวแล้ว ถูกภรรยาขี้หึงจับได้ อย่างนั้นละ แถมยังดูท่าจะเป็นเมียเด็กชะด้วย ตลก น่า... แคลร์หัวเราะในใจกับความคิดบ้าๆ ชั่ววูบของตนเอง เด็กคนนี้นะหรือ จะเป็นอะไรกับ ฉอง เหอ ได้ ผู้ชายเจ้าเสน่ห์อย่างแฟนหนุ่มของเธอจะ มา คิดอะไรกับเด็กๆ อย่างนี้กันเล่า ถึงจะเป็นเด็กสาวที่สวยซึ้งเหมือนภาพฝัน แบบนี้ก็ตามที ดูอย่างไรก็ยังอ่อนเยาว์เกินกว่าจะเป็นสเปกของเขาไปได้

“คุณกลับไปก่อน”

จวินเจ็ยเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่พยายามข่มให้ราบเรียบ เขาไม่แม้แต่จะ หันมามองหน้าหญิงสาวข้างกายแม้แต่บ่อย ดวงตาวาวเรียวของเขาจับจ้อง แต่เพียงดวงหน้าแดงก่ำของคนตรงหน้าเท่านั้น

แคลร์รู้สึกโกรธนิดๆ ที่จู่ๆ ชายหนุ่มก็ทำท่าเฉยชาเหมือนเธอไม่มีความหมาย ทั้งๆ ที่เมื่อครู่ยังประทับใจร่อนผ่าราวไฟลวกกับเธออยู่หยกๆ มีสาวๆ ไม่กี่คนนักรอกที่จะมีโอกาสดูแลถึงความรักแรงดุจเปลวเพลิงแผดเผาที่ซ่อนอยู่ภายใต้เกราะน้ำแข็งของผู้ชายที่ชื่อ ฉอง เทอ คนนี้ เขาเป็นหนุ่มรูปงามที่เข้าถึงได้ยากมากคนหนึ่ง แล้วก็ช่างเลือกมากเสียด้วยเท่าที่รู้จักของเขาคู่คนถ้าไม่สวระดับนางแบบก็มักจะเป็นลูกคุณหนูผู้ดีมีเงินแทบทั้งสิ้น แต่น่าแปลกนักที่เขาไม่เคยคบใครได้นานเกินสามเดือนสักที แล้วส่วนใหญ่เขาก็มักจะเป็นฝ่ายขอบอกเลิกโดยไม่มีเหตุผลเสียด้วย

กิตติศัพท์เรื่องที่เขาใช้ผู้หญิงเปลืองยิ่งกว่าเปลี่ยนเสื้อผ้ามันโด่งดังเสียจนแคลร์เองอดมองเขาในแง่ร้ายไม่ได้ แต่ความคิดของเธอก็เปลี่ยนไปเมื่อได้ลองคบหากับเขาจริงๆ จ๊ว็นเจียอาจจะไม่ใช่คนที่ช่างพูดช่างคุยหรือเอาอกเอาใจผู้หญิงนัก แต่เขาเป็นผู้ชายที่อ่อนโยนเหลือเชื่อและไม่ได้เป็นเสือผู้หญิงดังคำเล่าลือเลยแม้แต่น้อย ผู้หญิงคนใดได้สัมผัสตัวตนของเขาย่อมตกหลุมรักเขาได้ไม่ยาก เธอเองยังหลงเขาหัวปักหัวปำตั้งแต่เริ่มคบหากันได้ไม่ถึงอาทิตย์ด้วยซ้ำ ที่สำคัญ...เรื่องบนเตียงของเขายังสมบูรณ์แบบไรที่ติอีกด้วย หล่อ รวย เซ็กซี่ครบเครื่องแบบนี้ ไม่จับเอาไว้มันนี่โง่เต็มทน

“ผมบอกให้คุณกลับไปก่อน ไม่ได้ยินหรือ”

น้ำเสียงของชายหนุ่มเข้มขึ้นเมื่อต้องเอ่ยซ้ำ แคลร์เผลอปากอย่างซัดใจแล้วยัดตัวขึ้นจูบแก้มเขาเบาๆ ก่อนจะก้าวขึ้นรถไปอย่างเสียไม่ได้ จ๊ว็นเจียไม่แม้แต่จะหันไปเอ่ยลาแฟนสาวด้วยซ้ำ เขารีบสาวเท้ายาวๆ ไม่กี่ก้าวก็ถึงตัวคนตัวเล็กที่ยืนทำหน้าที่รับเด็กน้อยแสนเอาแต่ใจ...ใช่...เอาแต่ใจมากแล้วเขาก็บ้าที่หัวใจเธอไปจนหมดอย่างไม่ควรเสียด้วย

“ดีทีแล้วมาทำอะไรตรงนี้ ทำไมไม่นอน หือ” มือใหญ่ลูบพวงแก้มหนุ่มที่เย็นเฉียบอย่างห้วงใย พยายามทำเหมือนว่าเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่แล้วก็ต้องใจหายวาบเมื่อดวงตาคมซึ่งซ่อนขึ้นมองหน้าเขาอย่างตัดพ้อต่อว่า

จวินเจ็ยเป็นหน้าไปทางอื่นพลางคลุ้มเคลือแจ็กเกตหม່รงของหญิงสาวอย่าง
นุ่มนวล “ใส่เสื้อบางแค่นี้เดี๋ยวกี้ไม่สบายพอดี ยายเด็กดี้อ”

“ทำไมไม่รับสาย” พุดพิชญาถามด้วยน้ำเสียงขุ่นเคืองเต็มที
“ปิดเสียงไว้”

จวินเจ็ยตอบสั้นเสียจนหญิงสาวแทบร้องกรี๊ด ริมฝีปากแดงอ๋มเม้ม
เข้าหากันแน่นจนเป็นเส้นตรง

“แล้วทำไมไม่โทร. กลับ” หญิงสาวยังไม่ยอมลดละ มือเล็กทั้งสอง
ข้างเอื้อมขึ้นไปซ้อนใบหน้าของคนตัวสูงกว่าให้หันมาสบตากันตรงๆ

“แบตหมด” จวินเจ็ยหลุบตาลงต่ำ เลียงที่จะมองใบหน้าหวานที่
วนเวียนอยู่ในทุกห้วงความคิดคำนึงของตนเองอย่างยากลำบาก

“โกหก” พุดพิชญาหรีตอย่างเอาเรื่อง ปลายนิ้วเรียวเล็กปาดรอย
ลิปสติกสีสดที่ยังติดอยู่บนแก้มขาวจัดของชายหนุ่มเต็มแรงราวกับโกรธกัน
มาลักร้อยปี “ปิดเครื่องหนีละไม่ว่า อย่าคิดว่าเพยเพยไม่รู้ฐานะ”

“เหลวไหล ฉันจะปิดเครื่องหนีเธอทำไม หือ ยายเด็กประสาท”
จวินเจ็ยคว่ำมือนุ่มน้มนำเอไว้ก่อนที่พุดพิชญาจะถูแก้มเขาจนถลอกปอกเปิก
ไปหมด “ไปนอนได้แล้วไป ฉันง่วงจะแยแล้ว ดิมไปเยอะด้วย”

ชายหนุ่มแกล้งหาวหวอดๆ แล้วทำที่จะเดินหนีเข้าบ้านไป แต่พุด
พิชญาก็เดินเข้ามาขวางเอาไว้เสียก่อนอย่างรู้ทัน หญิงสาวเข่งปลายเท้า
ยียดตัวขึ้นจนปลายจมูกเล็กโด่งเกือบจกดกับปลายจมูกโด่งคมของเขา จวินเจ็ย
รู้สึกเหมือนหัวใจหยุดเต้นไปเสียเฉยๆ ช่วงขณะที่สาวน้อยตรงหน้าทำจมูก
พุดพิดเหมือนสูดกลิ่นอะไรบางอย่าง เปลือกตาบางที่ปิดสนิทและแผงขนตา
ยาวอนที่ทาบประทับไปกับผิวแก้มสีชมพูระเรื่อไปด้วยสีเลือดฝาดนั้นดู
เชื่อเชิญให้เขานาบริมฝีปากร้อนๆ ลงไปประทับจูบเหลือเกิน

ให้ตายเถอะ!

“เรด โคโรนา (Red Corona)...” พุดพิชญาพิมพ์เสียงแผ่วแล้วทั้ง
น้ำหนักตัวลงบนฝ่าเท้าตามเดิม กลิ่นแบบนี้ต้องใช่แน่ๆ เรด โคโรนา เป็น

เครื่องดื่มที่จิวน์เจียโปรดปรานเป็นที่สุด เบียร์ยี่ห้อโคโรนาผสมกับน้ำเชื่อมทับทิมและบิบมะนาวใส่นิดหน่อย ถ้าอยากได้รสชาติแรงบาดคอชนิดๆ อาจใส่วอดคาผสมลงไปด้วยก็ได้ “ดื่มเรด โคโรนา จะมาได้ยังไง คอแข็งอย่างอาเจียตี้มอดคาเพียวๆ ยังเดินปร๋อเลยไม่ใช่หรือไง ออย่าเอามาเป็นข้ออ้างที่จะไม่คุยกับเพี้ยเพี้ยนนะ”

“ไม่ได้เอามาเป็นข้ออ้าง...” ฉลาด...เลือดพ่อแรงเหลือเกินแม่คุณ... จิวน์เจียกลอกตาขึ้นฟ้าอย่างเห็น้อยหน้าย มือหนาเสยเรือนผมตกดำของตนเองอย่างยุ่งยากใจ “ตึกขนาดนี้แล้วจะคุยอะไรอีก มีอะไรสำคัญนักหนาหรือไง หือ”

“มีสิ เรื่องผู้หญิงคนเมื่อกี้ไง” พุดพิชญากระซิบเสื้อแจ็กเก็ตสีขาแนวตัวให้แน่นเข้าประหนึ่งจะบอกให้เขารู้เป็นนัยว่าเธอหวงแหวงตั้งแต่เสื้อของเขาไปจนถึงตัวเขานั้นละ นัยน์ตาคมหวานทอประกายวูบวาบอย่างเกรี้ยวกราด “เลิกกับเขาซะ”

“เหตุผลล่ะ”

จิวน์เจียระบายลมหายใจยาว อีกแล้ว...แม่จอมป่วนมากูนี่อีกแล้ว เขาคบผู้หญิงคนไหนเป็นได้บังคับให้เขาเลิกแบบนี้ทุกรายด้วยเหตุผลที่ไม่เคยซ้ำกันเลยสักครั้ง เผด็จการแล้วก็เอาแต่ใจเหมือนเงินหมิงไม่มีผิด นี่ถ้าโตกว่านี้อีกหน่อยคงปั้นหัวเขาเล่นสนุกเหมือนคนเป็นพ่อแน่

“เพี้ยเพี้ยไม่ชอบผู้หญิงฝรั่งผมบลอนด์ อาเจียหาแฟนที่เป็นคนเอเชียดีกว่า”

“คราวที่แล้วฉันก็คบสาวไทย เธอก็บอกไม่ชอบ” ชายหนุ่มกอดอกแล้วเอียงคอมองดวงหน้าหวานละมุนที่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมสลวยอย่างระอาใจ “ตกลงจะเอาอย่างไรกันแน่”

“ก็ย้ายผู้หญิงไทยนั่นคิดจะจับอาเจียนี้ ไม่จริงใจสักนิด”

พุดพิชญานึกถึงผู้หญิงสวยจัดคนนั้นแล้วให้หงุดหงิดยิ่งนัก คนที่อ้างตัวว่าเป็นลูกสาวท่านเอกอัครราชทูตประจำประเทศอะไรสักประเทศนี่ละ

เจ้าหล่อนดูจะเป็นคนโปรดของจ๊ว้นเจ็ยที่เดียว เพราะมีใบหน้าละม้ายคล้ายมารดาของเธอพอควร ผิดกันที่แม่คุณพยายามทำตัวเบรียวจิตเพื่อให้สมกับเป็นนักเรียนปารีสทุกกระเบียดนิ้ว เธอจำได้ว่าอาละวาดอยู่ครั้งสองครั้ง จ๊ว้นเจ็ยก็ยอมเลิกกับผู้หญิงคนนั้นอย่างง่ายดายไม่ต่างจากรายอื่นๆ ง่าย...เสียจนเงินหมิงยังอดแซวไม่ได้ว่าตัวแทนนั้น...ต่อให้หน้าเหมือนอย่างไร ก็สู้ตัวจริงไม่ได้ พุดพิชญาไม่เข้าใจสิ่งที่มีบิดาพุดนั๊ก แต่ประโยคคำถามนั้นทำเอาจ๊ว้นเจ็ยนิ่งเงียบไปหลายวัน หญิงสาวจึงเดาเอาเองว่าสเปกของคู่ปกครองกึ่งทาสในเรือนเบี้ยของเธอคงจะเป็นผู้หญิงที่ละม้ายคล้ายบัวบุชานั่นเอง สวย น่ารักอ่อนหวาน แบบที่...เธอเป็นไม่ได้...และนั่นทำให้เธอรู้สึกโกรธเกรี้ยวยิ่งนัก โกรธ...ที่ตนเองไม่ใช่ผู้หญิงแบบที่เขาจะชายตาแล โกรธ...ที่เขามักจะมองข้ามเธอไปเสมอเพียงเพราะเธอเป็นเด็ก!

“เหตุผลี่ง่าแบบเด็กๆ ทั้งนั้น เธอเนี่ยมันเด็กชะมัด”

จ๊ว้นเจ็ยส่ายหน้าแล้วเดินผละหนึ่ไปอีกทาง พุดพิชญาคงไม่รู้หรือว่าเขาต้องลำบากขนาดไหนที่จะหาผู้หญิงที่ถูกใจสักคน...ผู้หญิงที่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะลบเลือนภาพของเธอไปจากหัวใจของเขาแม้เพียงชั่วขณะก็ยังมี ในช่วงสามปีที่ผ่านมา ถ้าเขาไม่ชวนชวยคบหากับคนที่มีหน้าตาละม้ายคล้ายพุดพิชญา เขาก็จะควงคนที่มีลักษณะแตกต่างจากแม่สาวน้อยจอมยุ่งโดยสิ้นเชิงไปเสียเลย แต่ไม่ว่าเขาจะกอดผู้หญิงคนไหนหรืออยู่กับใคร ภาพดวงหน้าสวยหวานดุจเทพธิดาก็มักจะผุดวบบขึ้นมาในหัวใจคล้ายกับจะย่ำเตือนให้รู้ว่าทั้งชีวิตนี้คงจะไม่มีหญิงสาวคนใดมาแทนที่เธอได้...ไม่มีวัน

“คำก็เด็ก สองคำก็เด็ก เลิกเรียกว่าเด็กสักทีได้ไหม เพ่ยเพ่ยอายุสิบแปดแล้วนะ”

ร่างเล็กบางเดินมาขวางหน้าเขาเอาไว้ก่อนจะเดินขึ้นบันไดตึก ดวงหน้างามเชิดขึ้นอย่างถือดีติดจะรั้นนิดๆ ไม่ผิดจากผู้เป็นบิดาแม่แต่น้อย จ๊ว้นเจ็ยถอนใจ นี่ถ้ามีประกวดพ่อลูกคู่เหมือนละก็เงินหมิงและเงินเพ่ยเพ่ย

คงชนะเลิศกวาดเรียบทุกรางวัลเป็นแน่ ดื้อดึงและจะไม่หยุดจนกว่าจะได้
สิ่งที่คุณต้องการ!

“ยายตัวยุ่งเอ๊ย ไปหย่ามซะก่อนแล้วค่อยมาบอกว่าตัวเองไม่ใช่เด็ก
เทื่อ...”

ชายหนุ่มแยกเขี้ยว เริ่มหงุดหงิดที่จะต้องมาต่อปากต่อคำกับ
พุดพิชญาตอนตีสองเต็มทน แต่มือเล็กๆ ก็ยังตามมาดึงรั้งท่อนแขนแกร่ง
ของเขาเอาไว้อย่างไม่ยอมมลละ หญิงสาวก้าวขึ้นไปยืนบนบันได โบกหน้า
กระจ่างใสแดงจัดด้วยความโกรธ

“เพี้ยเพี้ยไม่ใช่เด็ก ถอนคำพูดเดี๋ยวนี้”

“นี่มันเด็กแล้วนะเพี้ยเพี้ย จะอาละวาดอะไรก็เอาไว้พรงี้ได้ไหม”
จวินเจี่ยอยากจะทำตาย รู้แบบนี้เขาตัดสินใจกระโดดขึ้นรถของแม่สาวผม
บลอนด์แล้วกลับไปนอนค้างกับเจ้าหล่อนเสียดีกว่า ชายหนุ่มเสยผมไปด้านหลัง
หลังแรงๆ อย่างหงุดหงิดใจ ดึกปานนี้แล้วจะหนีแม่คุณไปไหนได้กันเล่า
สภาพนัยน์ตาของเขาก็ไม่อำนวยให้ขับรถตอนกลางคืนเสียด้วย งานนี้ได้
หูชาแน่ๆ

“ไม่ได้!” พุดพิชญาร้องเสียงดัง ดวงหน้าหวานอง้งา เธอรู้ว่าถ้ารอ
จนถึงพรงี้จวินเจี่ยต้องหนีหายไปไม่ยอมคุยกับเธออยู่ดี เผลอๆ จะโดดไป
ค้างกับยายผู้หญิงที่ชื่อแคลร์นั่นด้วย และนั่นคือสิ่งที่เธอยอมไม่ได้เป็นอัน
ขาด!

“งอแงแบบนี้จะไม่ให้เรียกว่าเด็กได้ยังไง ฉันไม่มีเวลามานั่งฟังเรื่อง
ไร้สาระแบบนี้หรอกนะ ง่วงแล้ว...”

เสียงท้ายประโยคมันวนหายกลับเข้าไปในลำคอทันทีที่ร่างระหงที่ยืน
อยู่บนบันไดขั้นที่สูงกว่าโน้มตัวลงมากดจูบลงบนริมฝีปากของเขาแบบ
แน่น...จูบที่แสนอ่อนหัด ไม่ลึกซึ้งหรือชวนวาบวามใดๆ เป็นแค่เพียงการ
ประกบริมฝีปากแตะกันเอาไว้เฉยๆ เหมือนเด็กวัยรุ่นที่เพิ่งริอ่านมีจูบแรก
ทำกัน ทว่ากลับทำให้หัวใจของจวินเจี่ยเต้นรัวแรงเสียดจนอกซ้ายปวดแปลบ

นัยน์ตาวาวเขียวที่เบิกกว้างอย่างตื่นตะลึงในตอนแรกหลุบลงมองดวงหน้าสวยที่แดงจัดอย่างลึบสน กลิ่นของครีมอาบน้ำกลิ่นกุหลาบที่ลอยอวลอยู่รอบๆ ภายสาวที่อารมณ์ที่เขาพยายามข่มกั้นเอาไว้จนแตกกระเจิง มือทั้งสองข้างเปลือยยกขึ้นไปเกาะเกี่ยวเอวคอดกิ่วของหญิงสาวอย่างลึมตัว

“เพยเพยไม่ใช่เด็ก อะไรที่เอาใจทำ เพยเพยก็ทำได้”

เสียงหวานที่เล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากอิมเต็มมันส์นั้นระริกพอกๆ กับเนื้อตัวของเธอ พวงแก้มทั้งสองข้างขับสีเลือดจนแดงระเรื่ออย่างเขินอาย เมื่อเห็นสายตาของชายหนุ่มที่มองกลับมา นัยน์ตาสีดำสนิทราวนิลเนื้อดีดูเข้มลึกและเต็มไปด้วยแรงปรารถนาอย่างที่พูดพิชญาไม่เคยเห็นมาก่อน และมันทำให้เธอรู้สึกหวาดหวั่นอย่างประหลาด

“แบบนี้ละ ฉันถึงได้บอกว่าเธอเด็ก...” จิว้นเจี้ยตรงเสียงพรว่ำ ลัมผัสนุ่มหยุ่นของเรียวปากเมื่อครู่แผดเผาเสียจนพิวส์อารมณ์ของเขาขาดฝั่ง สองมือรี้งเอวเล็กบางของหญิงสาวเข้าแนบชิดกายแกร่ง ลมหายใจร้อนผ่าวที่เป่ารดผิวแก้มเนียนใสนั้นกรุ่นกลิ่นของแอลกอฮอล์อ่อนๆ พาเอาหัวใจของสาวน้อยเต้นตึกตักอย่างตื่นตกใจ “ทำอะไรไม่เคยคิดหน้าคิดหลัง ไม่เคยคิดถึงผลที่จะตามมา...”

“ใช่...แล้วก็ไม่เคยคิดถึงใจของเขาเลย...แม่ตัวยุ่งเอ๊ย...”

“อาเจี้ย...”

พูดพิชญาพูดได้เพียงเท่านั้นแล้วก็ต้องเงิบเสียงลง เมื่อริมฝีปากหยักไค้งได้รูปแตะลงมาบนเรียวปากของเธออย่างแผ่วเบา อ่อนหวาน...และนุ่มนวลดุจกำลังลากไล้ขนนกยูงอย่างเย้ายวน

“ผู้ใหญ่เขาจับกันแบบนี้เพยเพย...แบบนี้...”

ชายหนุ่มพึมพำซัดกลีบปากนุ่มละมุนของสาวน้อยราวกับกำลังละเมอหวาน...นั่นคือคำแรกที่พูดขึ้นมาในห้วงความคิดขณะที่ปลายลิ้นแตะเข้ากับริมฝีปากกลางที่แสนเย้ายวนของหญิงสาว หวานช่านลิ้น...เหมือนหยาดน้ำผึ้งอุ่นๆ ที่กระตุ้นเร้าให้จิว้นเจี้ยต้องแทรกเรียวลิ้นร้อนระอุเข้าไปตีมด้าซ้ำแล้ว

ช้าเล่าอย่างไม่รู้ลืม พุดพิชญาหนึ่งอึ้งตะลึงค้างไปราวๆ สามสิบลวินาทีขณะที่รับรู้ได้ถึงสัมผัสผอ่นโยนที่ขบเม้มริมฝีปากกลางของเธออย่างดูดีและค่อยๆ ทวีความหนักหน่วงขึ้นเรื่อยๆ ตามแรงอารมณ์ของชายหนุ่ม สองแขนแกร่งของเขาโอบรัดกายเธอเอาไว้แน่นจนแทบจมหายไปใในแผงอกกว้างรสชื่นชนิดๆ ของเบียร์ผสมโซ่รับทับทิมและมะนาวที่แทรกเข้ามาในโพรงปากพร้อมกับการรูกล้ำอย่างมีชั้นเชิงนั้นทำเอาหญิงสาวแทบเข่าอ่อนไม่รู้ว่าตัวเองเมาอะไรมากกว่ากัน ระหว่างเรด โคโรนา กับจูบร้อนแรงที่ทำเอาทะเลทรายกลายเป็นขั้วโลกเหนือของเขา เวลาที่จูบกัน...เธอควรจะหลับตาใช่ไหม...แต่...แต่ดวงตาเจ้ากรรมกลับเอาแต่จ้องมองเปลือกตาที่ปิดสนิทของคนตรงหน้าอย่างลึมตัว เธอไม่เคยเห็นแพขนตาขาวที่เรียงตัวไปตามแนวเส้นของเปลือกตาของจวินเจ็ยในระยะใกล้ขนาดนี้มาก่อน ไกล...เสียจนหัวใจของเธอสั่นระรัวด้วยความตื่นเต้น พุดพิชญาพยายามสุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วหลับตาลงช้าๆ เมื่อจูบของเขาเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นดูดดื่มและเรียกร้องขึ้นทุกวินาที

“เพี้ยเพี้ย...เพี้ยเพี้ย...”

จวินเจ็ยครางเสียงต่ำอยู่ในลำคอ เรียวปากอวบอิมที่ขยับจูบตอบอย่างไม่ประสาและมือเล็กที่ป้ายสะเปะสะปะไปทั่วแผ่นหลังกว้างของเธอประหนึ่งเด็กน้อยกำลังร้องหาที่พึ่งนั้นทำเอาเขาแทบคลั่งจนเปลือเพิ่มแรงกดลงไปบนกลีบปากบอบบางเทียมดอกไม้แรกแย้มอย่างทิวกระสวย กลืนกายหอมกรุ่นและเนื้อตัวนุ่มนิ่มราวฟองเบียร์รสละมุนปลุกสัญชาตญาณดิบที่ซุกซ่อนอยู่ในตัวให้ตื่นขึ้นอย่างไม่อาจสะกดเอาไว้ได้อีกต่อไป เขา...ก้าวข้ามเส้นเขตแดนที่ขีดกันระหว่างคำว่า ‘พี่ชาย’ ไปเป็น ‘ผู้ชาย’ เสียแล้ว และรู้ดีว่าไม่มีวันที่จะย้อนกลับไปเป็นเพียง ‘ผู้ปกครองจำเริญ’ เหมือนเก่าได้อีก ในเมื่อหัวใจมันร่ำร้องก็ก้องจนกายสั่นสะเทือนไปหมดว่าเขารักเธอ...รักมากเหลือเกิน...

ชายหนุ่มชาวบาปไปทั้งตัวเมื่อประจักษ์ถึงความรู้สึกอ่อนหวานที่ก่อตัว

ขึ้นในเบื้องลึกของหัวใจมาเนิ่นนาน...

ความรู้สึกน่าละอายที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้กับสาวน้อยที่เขาเฝ้า
ทะนุถนอมกลม่อมเกลี้ยงมากับมือ

ความรู้สึกที่... เพิ่งแจ่มชัดเมื่อสามปีก่อนนี้เอง...

ในตอนนั้นเขาเพิ่งจะรับตำแหน่งรักษาการประธานกรรมการบริหาร
บริษัทแทนเงินหมิงใหม่ ๆ เนื่องจากช่วงหลังเจ้านายจอมอารมณ์ดีสดขง
เขามักจะเก็บตัววาดภาพจนแทบจะไม่ยอมก้าวออกจากสตูดิโอไปไหน เขา
จึงถูกแมวดำยึดเยียดหน้าที่บริหารบริษัทลา เฟ มาให้หน้าตาเฉย แถมยัง
ต้องคอยจัดการสะสางเรื่องของแก๊งไปหูในฐานะมือขวาของเงินหมิงร่วมกับ
เงินเปียว ผู้เป็นทั้งรองหัวหน้าแก๊งไปหูและญาติของเงินหมิงอีกต่างหาก

การควบสองตำแหน่งเช่นนั้นทำให้เขาต้องเดินทางไปไทย ฮองกง และ
ประเทศในแถบยุโรปบ่อยครั้ง บางครั้งก็ไม่ได้กลับมาปารีสนานนับเดือน
ทำให้ช่วงนั้นเขาไม่ได้พบหน้าพุดพิชญาบ่อยนัก ครั้งที่นานที่สุดก็คงจะเป็น
ช่วงใกล้ๆ วันเกิดครบรอบอายุสิบห้าปีของพุดพิชญานั่นเอง เป็นครั้งที่เขา
ต้องไปเคลียร์เรื่องของการจัดงานแฟชั่นวิกและสินค้าคอลเล็กชันใหม่ของลา
เฟ ที่เมืองไทยเกือบๆ หกเดือน แลละว่าเขาต้องกระหืดกระหอบกลับมา
ปารีสให้ทันงานวันเกิดของหนูน้อยผมเปียของเขาให้ได้ จวินเจ็ยเลือกซื้อ
ลิปสติกสีหวานคอลเล็กชันพิเศษที่ผลิตจำนวนจำกัดเพียง ๑,๐๐๐ แท่ง
ทั่วโลกมาเป็นของขวัญให้เธอ เพราะจำได้ว่าเจ้าตัวเคยบ่นหนักบ่นหนาว่าอยาก
ได้ เขาจึงต้องซื้อให้เพื่อตัดรำคาญไม่ให้เจ้าตัวแสบมาเข้าซี้กับเขอีก แต่การ
ที่ได้กลับมาพบหน้าพุดพิชญาอีกครั้งในวันนั้นกลับเปลี่ยนความรู้สึกของเขา
ที่มีต่อเธอไปตลอดกาล

จวินเจ็ยยังจำได้ดีถึงวินาทีแรกที่เขาก้าวเข้าไปในห้องโถงจัดเลี้ยงของ
ดิกส์โซ่ที่ตลาดค่ำไปด้วยแขกเหรื่อ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพื่อนฝูงของพุดพิชญา
และเพื่อนของครอบครัวที่สนิทสนมกันเป็นการส่วนตัว วินาทีที่กวาดตาไป
สะดุดเข้ากับดวงหน้าอ่อนเยาว์และงดงามราวภาพฝันเข้า หัวใจของชายหนุ่ม

กระตุกวูบ เมื่อเรียวกปากแดงอ้มคูน้นค่อยๆ แยมออกเป็นรอยยิ้มหวานดัง กลีบกุหลาบยามแรกแยมต้องแสงตะวัน เมื่อปากก็มึนย่นตาคุ้งมหยาดอ้ม ของเธอก็ยิ้มตามไปด้วย

นางฟ้า...นี่มันนางฟ้าชัดๆ...

ชายหนุ่มต้องกะพริบตาถี่ๆ อยู่ราวนาทีหนึ่งเพื่อให้แน่ใจว่าคนตรง หน้าไม่ได้เป็นเพียงภาพมายาที่เกิดขึ้นจากจินตนาการเพื่อเจ้อของเขาเอง ร่าง บอบบางในชุดสีเหลืองสดตัดกับผิวขาวจัดดูจูนันมที่ตรงดิ่งเข้าโถมกอดเขา ทั้งตัวอย่างสนิทสนมนั้นทำเอาเขาอึ้งจนพูดไม่ออก ตรวบจนเมื่อนางฟ้า ตัวน้อยๆ ตรงหน้าเรียกชื่อเขานั้นละ เขาถึงได้รู้ว่าเธอคือเพี้ยเพี้ยของเขา... เพี้ยเพี้ยที่เปลี่ยนไปจากความทรงจำราวกับเป็นคนละคน เธอไม่ใช่หนูน้อย ผมเปียหน้าตาน่ารักที่มีรูปร่างผอมแก้งก้างอีกต่อไปแล้ว แต่เป็นสาวน้อยที่ สวยสะพรั่งเกือบจะเป็นสาวเต็มตัวด้วยใบหน้าของเทพธิดาและเรือนร่าง บอบบางทว่าอ้มเอิบและเปล่งปลั่งเกินตัว เขาไม่นึกเลยว่าไม่ได้พบกันเพียง หกเดือน หนูน้อยจะเติบโตเป็นสาวน้อยได้อย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้

และวันนั้น...เป็นวันที่เขาตกหลุมรักหัวปักหัวปำอย่างไม่เคยเป็น มาก่อน...

จวินเจี้ยหอบหายใจแรงเมื่อนึกถึงภาพมือเล็กเรียวกที่กำลังทาลิปสติก สีหวานที่เขาซื้อเป็นของขวัญให้เธอไปตามแนวหยักโค้งของเรียวกปากคุ้งาม ให้ตายเถอะ...เขาอยากเป็นลิปสติกนั้นซะหมด กลีบปากนุ่มๆ ของเธอก่อให้ เกิดแรงปรารถนามืดดำขึ้นในหัวใจของเขา แรงปรารถนาที่จะกอดเธอ เอาไว้แล้วบดขี้ริมฝีปากนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าให้แดงซ้ำเพื่อประกาศว่าเธอเป็น ของเขา...ของเขาแต่เพียงผู้เดียว!

วูบนั้นเองที่ชายหนุ่มรู้สึกตกใจกับความคิดสปรกขของตนเอง ทั้ง ตกใจและละอายเหลือแสนที่กล้าเอาความคิดต่ำช้าเช่นนั้นไปแปดเปื้อน สาวน้อยคนสำคัญ เธออายุยังน้อย เป็นถึงคุณหนูตระกูลเงินที่ทรงอิทธิพล ที่สุดในวงธุรกิจแฟชั่นและความงามในแถบเอเชียและยุโรป เธอยังมีอนาคต

อันยาวไกลรออยู่เบื้องหน้า ส่วนเขา... เป็นเพียงเด็กกำพร้าจากย่านเลื่อมไทรมของมรดกมาตร์ที่เงินหมิงยื่นมือเข้าช่วยเหลืออุปการะชุบเลี้ยงจนมีทุกวันนี้ ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็ไม่มื่ออะไรคู่ควรกับเธอแม่แต่น้อย อายุหรือก็มากกว่า ไม่รู้ตั้งเท่าไร แล้วไหนจะชาติกำเนิดอันต่ำต้อยของตนเองอีก เขาจึงพยายามตัดใจและเก็บกตความรู้สึกนั้นลงไปให้ลึกที่สุดอย่างยากเย็น แต่ยิ่งนานวันความรู้สึกอ่อนหวานที่มีต่อเธอก็ยิ่งพอกพูนและอัดแน่นอยู่ในหัวใจจนแทบระเบิด... ไม่มี... มันระเบิดอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว และรุนแรงเสียจนเขาเองก็ยังคงกลัว

“อาเจีย... เจ็บ... เพี้ยเพี้ยเจ็บ...”

น้ำเสียงอู้อี้ที่ควรจูงครวญคริมฝีปากตั้งรังจิวื่นเจ็ยออกจากภวังค์แห่งห้วงอารมณ์ดิบแทบจะในทันที แต่กว่าที่เขาจะตัดใจผลจากริมฝีปากอิมเต็มตรงหน้าได้ก็ใช้เวลาเกือบนาทีเศษ ชายหนุ่มหายใจหอบ พยายามควบคุมอุณหภูมิในกายที่เดือดพล่านของตนให้เป็นปกติ เขาก็มลมองร่างน้อยที่อ่อนปวกเปียกอยู่ในวงแขนแล้วให้ตกใจในการกระทำของตนเองยิ่งนัก ไม่แปลกแม้แต่น้อยที่พุดพิชญาจะร้องว่าเจ็บ ร่างเล็กของเธอถูกเขาดันไปจนแผ่นหลังบอบบางกดอยู่กับกำแพงตึกที่เย็นเฉียบโดยมีร่างใหญ่โตของเขากดทับอยู่อีกชั้นหนึ่ง ดวงหน้าเล็กเรียวแดงจัดคล้ายถูกรุมเร้าด้วยพิษใช้ริมฝีปากนุ่มบวมแจ๋และแดงช้ำอย่างเห็นได้ชัดจากแรงเสียดสีและขบเม้มอย่างขาดสติของเขา และสิ่งที่ทำให้เขารู้สึกเหมือนผืนดินได้เท้ากำลังถล่มทลายไปเสียเดี๋ยวนั้นก็คือดวงตาของเธอ... ดวงตาคู้งามที่เต็นระริกเหมือนลูกกวาน้อยที่กำลังตื่นตกใจ

“เพี้ยเพี้ย... จัน...” จิวื่นเจ็ยถอยหลังออกห่างจากหญิงสาวอย่างรู้สึกผิดที่สุดในชีวิต นี้... เขาทำอะไรลงไป นี่เขาทลายเขตแดนที่ตนเพียรสร้างขึ้น กางกั้นระหว่างเขากับเธออย่างง่ายตายเพียงแค่มแม่เด็กคือนี้จูบเขาเบาๆ แค่นั้นเองหรือ... บ้าไปแล้ว...

อาเจีย แกมันบ้า!

พุดพิชญาเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าที่เหมือนกับจะขาดใจตายไปเสียตรงนั้นของจวินเจี๋ยด้วยความรู้สึกสับสน ในตอนแรกที่เธอโผล่เข้ามา เธอเพียงแค่อึ้งและอยากเอาชนะเขาเท่านั้น เอาชนะทั้งชายหนุ่มที่ชอบมองเธอเป็นเด็ก ๆ และยายผู้หญิงที่ชื่อเคลร์นั้น... ไม่สิ เธอโกรธผู้หญิงทุกคนและผู้หญิงทุกคนที่ได้จับกับอาเจี๋ยของเธอโดยที่เธอได้แต่ยืนดูเฉย ๆ เธอถึงได้ทำอะไรบ้าง แบบนั้นลงไปโดยไม่ทันยั้งคิด พุดพิชญาคิดว่าอย่างมากที่สุดก็แค่ถูกพ่อคนใจหินเอ็ดเอาเช่นทุกที ไม่นึกเลยว่าเขาจะลงโทษเธอด้วยจูบที่ดุเดือดและร้อนแรงแทบละลายแบบนี้... จูบที่เกิดขึ้นกับคนที่เธอ... ฝันอยากให้เป็นเจ้าของจูบแรกเสมอมา... และมันก็ทำให้หัวใจของหญิงสาวพองโตคับอก... จวินเจี๋ยจูบเธอ... จูบเธอจริงๆ แล้วเธอก็ไม่ได้ฝันไปด้วย

“จวิน...” จวินเจี๋ยรู้สึกเหมือนทำเสียงของตนเองหล่นหายที่ไหนสักแห่ง ยิ่งเมื่อได้เห็นแววตาที่เต็มไปด้วยคำถามของพุดพิชญาด้วยแล้ว เขาก็รู้สึกเหมือนมีก้อนอะไรแข็ง ๆ มาจุกอยู่ที่คอหอยจนพูดไม่ออก อยากรู้ว่าแต่เธอสงสัยเลยว่าเขาทำแบบนี้กับเธอทำไม เขาเองยังสงสัยเลยว่าผีทำซาตานตัวไหนเข้าสิงให้เขาพุ่งเข้าลงลิ้มชิมรสหวานล้ำของเธออย่างป่าเถื่อนเช่นนั้นจริงอยู่ว่าจอมเจ้าเล่ห์ร้ายกาจอย่างพุดพิชญาอาจจะห่างไกลกับคำว่าอ่อนไหวไร้เดียงสาหลายเท่าตัว แต่เธอก็ยังเป็นเพียงสาวน้อยวัยสิบแปดปี ยังเด็กเกินกว่าที่เขาจะเอาเปรียบเธอแบบนี้ “เรื่องเมื่อกี้... ลิ้มมันซะ เข้าใจไหม...”

ประโยคที่จวินเจี๋ยเพิ่งเค้นออกมาจากลำคอทำให้พุดพิชญารู้สึกเหมือนถูกฟ้าผ่าลงกลางใจ ขอบตาทั้งสองข้างร้อนผ่าวขณะซ้อนขึ้นมองใบหน้าหล่อเหลาของเขา... นั่นไม่ใช่ประโยคที่เธอคาดหวังจะได้ยินหลังจากเขาอมจูบแรกที่แสนร้อนแรงให้เธอแบบนี้ สีหน้าและแววตาที่เหมือนกับกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของคนตรงหน้าทำเอาคนตัวเล็กแม้ริมฝีปากแน่นอย่าน้อยใจ จูบกับเธอ... มันแยขนาดนั้นเลยหรือไง ทำหน้าเหมือนปลาสำลักน้ำแบบนั้น เพราะเธอจูบไม่เป็นหรือเพราะเธอไม่ใช่ชายผมทองที่ชื่อเคลร์นั้นกันแน่

“ไม่ลืม...เพ่ยเพ่ยจะไม่ลืม...” พุดพิชญาน้ำตาคลอ ร่วงเล็กลิ้นเทาจน
จვีนเจ็ยใจหาย “ถ้าจะให้ลืม...แล้วมาจูบเพ่ยเพ่ยทำไม...”

คำว่า ‘จูบ’ ที่ล่อตอออกมาจากริมฝีปากอิมทำเอาจวีนเจ็ยทำหน้าไม่ถูก
เขาเอ้อมมือไปแตะะพวงแก้มนุ่มนึ่มของหญิงสาวอย่างงะงะๆ งะๆ แบบที่
ไม่เคยเป็นมาก่อน ความเยือกเย็นอันเป็นบุคลิกลักษณะเฉพาะตัวของเขา
หายวับไปกับดวงตาที่ฉายแววตัดพ้อต่อว่าของพุดพิชญานั่น

“เพ่ยเพ่ย...” ชายหนุ่มพุดไม่ออก รู้สึกเหมือนถูกดวงตาคู้งามของเธอ
ไล่ต้อนเสี้ยจนมุม “ฉันขอโทษ...ขอโทษที่ทำแบบนั้น...ฉัน...”

ยังพุดไม่ทันจบประโยคสาวน้อยตรงหน้าเขาก็ปล่อยน้ำตาให้ไหลลง
มาอาบแก้ม จวีนเจ็ยพวเข้าไปกอดร่างบอบบางเอาไว้แน่นอย่างปลอบ
ประโลม มือใหญ่กตศรัระเล็กที่ปกคลุมไปด้วยเรือนผมสลวยแนบไปกับ
แผงอกกว้างแบบที่เคยทำเป็นประจำเวลาที่พุดพิชญากลั้มร้องให้ตอนเด็กๆ
จะผิดกันก็แต่เขาไม่กล้ากั้มลงหอมแก้มเธอเหมือนตอนที่เธออายุสิบขวบ
ด้วยกลัวว่าจะเผลอทำอะไรบ้าๆ กับเธออีก

“จะบอกว่าไม่ได้ตั้งใจใช่ไหม...”

มือเล็กหุบตันแขนของชายหนุ่มเต็มแรง หญิงสาวดันตัวออกห่างจาก
แผงอกกว้างนิดหนึ่ง ดวงหน้าสวยแหงนเงยขึ้นมองจวีนเจ็ยอย่างรอคอย
คำตอบ นัยน์ตาทหวานซึ่งที่เต็นระริกอย่างน่าสงสารทำเอาเขายังรู้สึกผิตไป
กันใหญ่

“ไม่ใช่...” จวีนเจ็ยอีกอ๊ก เขาจะบอกเธอได้อย่างไรว่าในตอนแรกก็
ไม่ได้ตั้งใจที่จะจูบหรอก แต่พอได้สัมผัสริมฝีปากนุ่มหยุ่นของเธอไปแล้วเขา
ก็ตั้งใจสุดๆ ที่จะชิมรสหวานพิสุทธ์ของเธออย่างเต็มที่ และถ้าเธอไม่ร้อง
ประท้วงออกมาเสียก่อน ปีศาจร้ายในตัวเขาก็อาจ...จะสั่งการให้เขา ‘ชิม’
และ ‘กลืนกิน’ เธอทั้งตัวไปแล้วก็เป็นได้

“ถ้าอย่างนั้นก็ตั้งใจจูบใช่ไหม...”

ประกายวิบวับในดวงตาที่พร่างพรายไปด้วยหยาดน้ำใสๆ นั้นทำให้

ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นหมาป่าที่กำลังถูกลูกแมวน้อยไล่ต้อนให้ จนมุมอย่างน่าประหลาด ถ้าเขาตอบว่าตั้งใจ แมตัวยุ่งก็คงจะถามอีกว่าทำไมถึงตั้งใจ แล้วก็จะไม่หยุดจนกว่าจะกดดันให้เขาตอบอีกสารพัดราวกับกำลังเล่นเกมยี่สิบคำถามเพื่อให้ได้คำตอบที่ตนพึงใจ แต่ถ้าเธอรู้ถึงความรู้สึกที่ซ่อนเร้นของเขาเข้า...คงยิ่งกระอักกระอ่วนกว่านี้เป็นร้อยเท่าแน่ๆ แค่นี้เขาก็รู้สึกเหมือนจะมองหน้ากันไม่ติดอยู่แล้ว

“เอาเป็นว่าฉันขอโทษจริงๆ ก็แล้วกันนะเพี้ยเพี้ย ฉันสัญญาว่าจะไม่ทำแบบนี้อีก” จิวินเจี่ยตัดบททีละอย่าง เขาทอดเสียงอย่างอ่อนโยนพลางตัดเส้นผมสลวยของคนตรงหน้าไปไว้หลังใบหูเล็กซ้าๆ

ฟุดพิชฌามองตามปลายนิ้วเรียวยาวของเขาแล้วขบริมฝีปากเบาๆ กิริยาอ่อนหวานแบบนี้เป็นสิ่งที่เขาชอบทำเสมอยามปลอบประโลมเธอไม่ให้ร้องไห้ และมันก็ได้ผลแทบทุกครั้งเสียด้วย แต่...เธอไม่ใช่เด็กน้อยลิบขวบที่แสนไร้เดียงสาอีกต่อไปแล้ว และไม่ได้ต้องการคำปลอบขวัญหลังถูกเขาจูบด้วย... ในเมื่อจูบเธอแล้วก็อย่าหวังว่าต่อไปจะได้ไปจูบใครอีกเลย โดยเฉพาะยายผมทองนั่น!

“ไม่เชื่อ อาเจี่ยไม่เคยรักษาสัญญา...อาเจี่ยไม่เคยรักษาสัญญากับเพี้ยเพี้ยเลย เตี่ยอาเจี่ยก็รังแกเพี้ยเพี้ยอีก...”

ฟุดพิชฌาทำหน้าแบ่ น้ำตาที่ดูจะเหือดแห้งไปกลับไหลเอ่อออกมาอีกครั้งราวสั่งได้

ชายหนุ่มสะอึก ‘รังแก’ อย่างนั้นหรือ...ฟังแล้วให้ความรู้สึกเหมือนเขาเป็นตาแก่หัวงูที่คิดจะหลอกเขมือบเด็กสาวๆ อย่างไรก็ไม่รู้ ให้ตายเถอะแต่จะเถียงก็เถียงไม่ออก ก็เขา...รังแกเธอจริงๆ นี๊ แถม...รังแกแล้วยังอยากรังแกอีกอย่างไม่มีที่สิ้นสุดเสียด้วย

“ทำไมฟุดแบบนี้ ฉันเคยผิดสัญญากับเธอที่ไหนกัน”

จิวินเจี่ยเกลี้ยปลายนิ้วปาดน้ำตาจากแพขนตาอันยาวอย่างละล้าละล้ง ที่จริงเขาไม่ใช่ผู้ชายประเภทใจอ่อนนพ้ำน้ำตาของผู้หญิงสักนิด แต่พอ

เป็นน้ำตาของฟุดพิชญาเขากลับรู้สึกเจ็บปวดแทบขาดใจ ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาน้ำตาของเธอเป็นเหมือนแเรคริปโตไนต์ที่ทำให้ซูเปอร์แมนที่ไม่เคยแพ้พ่ายใครอย่างเขาอ่อนแรง ยอมคุกเข่าสยบอยู่แทบเท้าเธอเสมอ เขาไม่เคยไว้หน้าใครที่ทำให้สาวน้อยคนสำคัญของเขาดังต้องร้องไห้มีน้ำตา แต่...เป็นตัวเขาเอง...แล้วเขาจะให้อภัยตนเองได้อย่างไร

“ก็...อาเจียเคยสัญญาว่าเพยเพยจะเป็นคนสำคัญที่สุด เพยเพยจะมาก่อนทุกเรื่อง แต่เดี๋ยวนี้อาเจียไม่สนใจเพยเพยเลย โทษ. ไปก็ไม่ค่อยยอมรับสาย อาเจียเห็นคนอื่นสำคัญกว่าเพยเพย...”

ฟุดพิชญาฟุดไปก็กำหนดหุบแฉงอกหนาหนั้นของจิว้นเจียตั้งตื้นตื้นไปด้วย ชายหนุ่มรวบหญิงสาวเข้ามากอดเอาไว้แน่น แต่แม่ตัวน้อยก็ยังหุบแฉงหลังของเขาไม่หยุด

“เพยเพยมาก่อนทุกเรื่องนั่นละ”

จิว้นเจียกดคางลงบนกระหม่อมบางอย่างเอาใจอีกฝ่าย ทำไมเขาจะจำไม่ได้ว่าเคยสัญญาอะไรไว้ แต่นั่น...มันเป็นสัญญาเมื่อครั้งที่ฟุดพิชญาอายุแปดขวบ ตอนที่เธอยังเป็นเพียงเด็กน้อยน่ารักที่เขาสามารถกอดรัดเธอไว้แนบอกรได้โดยไม่รู้สึกตะขิดตะขวงใจ เป็นคนที่เขาเห็นความสำคัญเหนืออื่นใด จวบจนเดี๋ยวนี้เธอก็ยังสำคัญ...สำคัญต่อหัวใจของเขาเหลือเกิน เพียงแต่ฟุดพิชญาในวัยสิบแปดปีตรงหน้านี้ทำให้การรักษาสัญญาสำหรับเขาเป็นเรื่องยากยิ่งนัก โบหน้าหวานปานน้ำผึ้งและเรือนกายผุดผาดเป็นสาวเก็นวัยทำเอาเขาไม่รู้จะเอาตาไปวางไว้ตรงไหนโดยไม่คิดอกุศลสักวินาที ไม่รู้วิธีที่จะหักห้ามใจตัวเองไม่ให้เคลื่อนตัวเข้าไปสูดกลิ่นแชมพูหอมอ่อนๆ จากเรือนผมสลวยของเธอ

ไม่รู้...ว่าจะห้ามสองแขนที่เฝ้าแต่จะตึงรั้งเธอเข้ามากอดเอาไว้แนบอกรได้อย่างไร...

เขาจะปกป้องดูแลเธอได้อย่างไรในเมื่อเขายังไม่อาจปกป้องเธอจากความคิดไม่เหมาะสมไม่ควรของตนเองได้เลย ถ้าถามว่าจะไร้อันตรายต่อ

สวัสดิภาพของพุตพิชญาที่สุด...คำตอบก็คือเขา...เหอจวินเจี้ยคนนั้นแหละที่เป็นตัวอันตรายขนานแท้ เพราะไม่รู้ว่าเขาจะนอตหลุดแล้วพุ่งเข้าขย้ำเธอแบบนี้ อีกเมื่อไหร่ ฉะนั้นเขาจึงควรสร้างระยะห่างกับพุตพิชญาเอาไว้เป็นดีที่สุด อย่างน้อยก็เพื่อตัวของเธอเอง

“ฉันไม่เคยให้ความสำคัญกับคนอื่นมากกว่าคนในครอบครัวหรอกนะ”

“ไม่จริง ก็ยายแคลร์อะไรนั่นไงละ เดียวนี้อาเจี้ยสนแต่ยายนั้น ไม่มีเวลาให้เพ่ยเพ่ยเลย” พุตพิชญาดันตัวออกจากอ้อมกอดของชายหนุ่มแล้ว ซ้อนตาขึ้นมองเขาทั้งน้ำตา

“เขาไม่ได้สำคัญขนาดนั้น...” จวินเจี้ยตอบเสียงเบาเหมือนลมเมอ สายตาของเธอทำเอาเขารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังละลายเป็นน้ำแข็งต้องไฟ “เธอก็รู้...สำหรับฉัน ครอบครัวกับแก๊งของเรามาก่อนทุกอย่าง...ทั้งนาย พี่บัว เธอ แล้วก็เหมยฮิง คือคนสำคัญของฉัน”

ชายหนุ่มละประโยคที่ว่า ‘แต่เธอคือคนที่สำคัญที่สุด’ เอาไว้ในใจ

“ฉันก็เล็กกับเขาลี เขาไม่เหมาะกับอาเจี้ย แล้วเพ่ยเพ่ยก็ไม่ชอบเขา แอ่งเวลาที่อาเจี้ยจะต้องให้เพ่ยเพ่ยไปหมด...”

“เพ่ยเพ่ย...เรื่องนั้น...”

จวินเจี้ยนินวหน้าอย่างลำบากใจ เขาไม่ได้รักแคลร์...นั่นคือความลัศตย์จริง แต่จะให้อะไรกันโดยที่เธอไม่ได้มีความผิดอะไรก็ดูจะไม่ยุติธรรมสำหรับเธอเกินไปหน่อย

“อาเจี้ย!”

อาการนั่งเสียบของชายหนุ่มทำให้พุตพิชญาโกรธจนแทบจะเด็นแร่ๆ เขย่าแขนเขาโดยลื้มที่จะบีบน้ำตาให้ไหลออกมาอย่างต่อเนื่องไปชั่วขณะ นี่เขาขอบยายผมของหุ่นลืมนั้นมากถึงขนาดต้องล้างเลแบบนี้เสียหรือ

กริยานั้นทำให้จวินเจี้ยจับไต่แม่เด็กแสบได้ว่าทั้งหมดเป็นเพียงการแสดงเพื่อให้เขาทำตามความต้องการของเธออีกเช่นเคย นัยน์ตายาวเรียว

ทอประกายกว้างอย่างชุนเคื่องอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะอ่อนแสงลงอย่างรวดเร็ว
เขาจะมีสิทธิ์อะไรไปโกรธเธอกันเล่า ในเมื่อเขาล่วงเกินเธออย่างน่าละอายถึง
เพียงนั้น เขาควรจะโกโทษไม่ใช่หรือ...

“โอเค...แต่นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายแล้วนะที่ฉันจะยอมเธอ คราวหน้าถ้า
ฉันจะคบใคร เธอไม่มีสิทธิ์มาอแงอีก เข้าใจไหม”

จ๊ว้นเจ็ยสายหน้าอย่างสมเพศตนเอง ด้วยรู้ดีว่าต่อให้เป็นครั้งหน้าเขา
ก็ต้องยอมจำนนต่อคำบัญชาของเธอโดยดุขณิ ดูท่า...เงินหมิงจะไม่ใช้
คนเดียวที่ตามใจพูดพิชญาจนเสียเด็กเสียแล้ววระมง

“งั้นคราวหน้าเพ่ยเพ่ยจะให้้อเจ้าเจ็ยจูบอีก อ้าเจ็ยจะไ้ยอมเพ่ยเพ่ย
ง่ายๆ แบบนี้”

คนที่น้ำตาเหือดแห้งไปอย่างน่าอัศจรรย์ก็ยกยิ้มกว้างอย่างยินดีที่เขา
ยอมตามใจเธออีกครั้ง...จ๊ว้นเจ็ยเป็นของเธอ และเธอจะไม่มีวันยกเขาให้
ใครเด็ดขาด

“ไม่มีครั้งหน้าอีกแล้วเพ่ยเพ่ย...” จ๊ว้นเจ็ยคลายวงแขนจากร่างน้อย
ด้วยสีหน้าพูดไม่ออกบอกไม่ถูก อยากจะบ้าตาย สงสัยเขาจะต้องบอก
มาตามแบร์ทรองดีให้อบรมคุณสมบัตินี้ของกุลสตรีให้ย้ายตัวยุงนี่หน่อยเสีย
แล้ว จะไ้รู้เสียบ้างว่าอะไรที่ผู้หญิงไม่ควรพูด “สิมันซะ ถือซะว่าไม่มีอะไร
เกิดขึ้น ตกลงไหม”

“ไม่” พูดพิชญาเชิดหน้าขึ้นสูงอย่างทำทนาย “ก็บอกแล้วว่าจะไม่สิม
แล้วก็จะจำไปจนวันตายเลยด้วย เพราะมันเป็นจูบแรกของเพ่ยเพ่ย”

หญิงสาวจึงลึกเข้าไปในดวงตาวาวเรือวทรงเสน่ห์ของชายหนุ่มอย่าง
ค้นหาคำตอบ เธอรู้ดีว่าจ๊ว้นเจ็ยยังคงมองเธอเป็นเพียงเด็กน้อยไร้เดียงสา
เหมือนเมื่อวันวานมากกว่าเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง คอยดูเถอะ เธอจะทำให้เขา
มองเธอในฐานะผู้หญิงเต็มตัวให้ได้

เตรียมรับมือกับ ‘นางมารน้อยร้ายเดียงสา’ เอาไว้ให้ดีเถอะอ้อเจ็ย!

ร่างบอบบางเฝ่เข้ากอดเอวสอบของจ๊ว้นเจ็ยเอาไว้หลวมๆ ขณะยัด

ตัวขึ้นไปประทับกับสืปากอ้อมกับริมฝีปากของจวินเจ็ยอย่างใจกล้า แต่กระนั้น ความไม่ประสาททำให้ริมฝีปากของเธอสั้นน้อยๆ อย่างหวาดหวั่นอยู่ดี ชายหนุ่มผงะหนึ่ในคราแรก ก่อนจะยืนนิ่งอย่างยอมจำนนต่อลั้มผัสแสนหวาน ริมฝีปากโค้งได้รูปขยับจับตอบอย่างลั้มตัว

“รู้หรือเปล่าว่กำลังทำอะไรอยู่...” จวินเจ็ยพื้มพ่าเสียงลั้ัน รู้สึกเหมือนจะเป็นไข้ขึ้นมาเส็ยเฉยๆ แม่มดตัวน้อยทำเอาเขาร้อนวูบไปทั้งหน้าทั้งตัว แอลกอฮอล์ที่ยังคงวิ้งพล่านอยู่ในกระแสะเลือดทำให้ความยับยั้งชั้ใจของเขาลดลงอย่างน่าใจหาย อย่างน้อยเขาก็พยายามที่จะหลอกตัวเองว่านั้นเป็นสาเหตุ...ใช่...เป็นเพราะแอลกอฮอล์ ไม่ใช่เพราะเขาห้ามใจตนเองไม่อยู่หรือก

“แล้ววาเจ็ยละ รู้ตัวหรือเปล่าว่กำลังทำอะไรอยู่...”

เสียงหวานกระซิบตอบแผ่วๆ ก่อนจะกลั้้นหายไปกับริมฝีปากของเขา ที่ทาบทับลงมาอย่างนุ่มนวล

“ไม่รู้...แล้วก็ยังไม่อยากจะรู้ด้วย...” เขาระซั้บวงแขนโอบรัดรอบกายสาวแนบแน่น รู้ทั้งรู้ว่าผิด...รู้ทั้งรู้ว่าไม่ควร แต่...ขอแค่ตอนนี้...เวลานี้...ให้เขาได้กอดเธอเหมือนในฝัน...อีกสักครั้งก็ยั้งดี แล้วพรุ้งนี้ค่อยว่ากันใหม่ ว่เขาจะท่ทำอะไรกับเรื่องที่เกิดขึ้นนี้ดี

พรุ้งนี้ค่อยคิด...

เสียงครางเบาหวิวของสาวน้อยทำเอาจวินเจ็ยตัวลั้ัน...มันอึดอัดทรมานเหมือนเป็นไข้ แต่ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกเป็ยมสุขอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ในชีวิตนี้เขาไม่เคยจับผู้หญิงคนไหนแล้วรู้สึกเหมือนกำลังหลอมละลายเข้าไปถึงจิตวิญญาณถึงเพียงนี้เลย

จวินเจ็ยเพิ่งรู้ดีที่ยันตัวเองว่การที่ตกหลุมรักใครสักคนมันเหมือนกับการเป็นโรคร้าย โรคที่ร้ายแรงที่สุดในโลก...โรครัก ไม่มียาหรือวัคซีนใดๆ รักษาได้ ยาขนานนอกที่ได้ผลที่สุดคงมีเพียงการได้ครอบครองหัวใจของผู้ที่ตนปรารถนาเท่านั้น แต่...มันจะเป็นไปได้ว่อย่างไรในเมื่อ...ความรักของเขา มัน...ไม่มีทางเป็นไปได้...

๔๘ ● เพียงเธอ... Mon amour, je t'aime

เพียเพีย...ฉันควรทำอะไรกับความรู้สึกนี้ดีหนอ...

Mon amour...(มวงามูร์)

ที่รัก...ฉันควรทำเช่นไร...

๓

Le sourire d'un ange.

รอยยิ้มของนางฟ้า

“อาเจียไวย์!”

จวินเจียสะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินเสียงตะโกนแหบแห้งกรอกหูในระยะประชิด ร่างสูงในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวและกางเกงสแล็กส์สีดำหมุนตัวกลับมาหาต้นเสียงโดยลืมไปว่าในมือตนเองถือหม้อต้มกาแฟเอาไว้ กาแฟร้อนๆ จึงหกเรียราดไปทั่วเคาน์เตอร์ครัวและพื้นหินอ่อนจนเจิ่งนองไปหมด

“เฮ้ยๆ เต็มๆ ก็หกรดฉันพอดี ไอ้เด็กแวร” เงินหมิงถอยหลังไปสองสามก้าวหลบไม่ให้น้ำสีน้ำตาลร้อนจัดลวกเท้าเปื่อยเปล่าของตนเอง ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเพียงไหนหรือจวินเจียจะมีอายุเท่าใด เขาก็ยังคงเป็นเด็กหนุ่มจอมกวนคนเดิมสำหรับเงินหมิงอยู่ดี “แล้วแกไม่ร้อนหรือไงวะ”

เรียวนิวขาวซีไปยังขาทางเกงของคนสนิทด้วยรอยยิ้มขบขัน จวินเจียกะพริบตาปริบๆ มองหน้าเจ้านายอย่างงุนงงอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็มลงมองตัวเอง เมื่อเห็นคราบกาแฟบนขาซ้าย ความร้อนวูบก็พุ่งเข้าจู่โจมเนื้ออ่อนๆ ได้ทางเกงผ้าเนื้อดีทันที ชายหนุ่มนิวหน้าด้วยความเจ็บปวด ปากก็พึมพำสบถเสียงต่ำในขณะที่เอื้อมมือไปหยิบกระดาษทิชชูมาซับกาแฟบนขาทางเกงของ

ตนเองอย่างหยุดหิดใจ

“เหม่ออะไรของแกวะอาเจีย รินกาแฟนลั่นถั่วยังไม่รู้เรื่อง เรียกก็ไม่ได้ยิน”

จ๊ว็นเจียหันไปมองถั่วกาแพโบนไซนาสีขาเนื้อดีลวดลายดอกกุหลาบอังกฤษสีเหลืองอ่อนที่มีน้ำสีดำสนิทล้นแ่อออกมาจนถึงจานรองและพื้นรอบๆ เคาน์เตอร์ด้วยรอยยิ้มเจื่อนๆ เขาตั้งกระดาดพิชชูมาซับริบกาแพรอบๆ เคาน์เตอร์ลวกๆ แล้วโยนทิ้งลงถังขยะที่อยู่ไม่ห่างออกไปนักพร้อมพยายามตั้งสติเต็มที่

เมื่อคืนกว่าเขาจะพาพิชชูกลับไปส่งที่ห้องกีฬาเข้าไปเกือบตีสี่แล้ว เขาไม่เคยจูบมาราธอนกับใครนานนับชั่วโมงแบบนั้นมาก่อนในชีวิตจูบ...ที่ทำให้เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นหนุ่มน้อยที่เพ็งริมีรักเป็นครั้งแรกอย่างไรรอยันั้น กว่าจะตัดใจให้ผลจากสาวน้อยในอ้อมแขนได้ ริมีปากอิมเต็มของเธอก็แดงซ้ำเสียนเกือบจะหือเลือดไปแล้ว จ๊ว็นเจียจึงต้องรีบพาเธอไปส่งก่อนที่อะไรๆ จะเลยเถิดมากไปกว่านั้น ก่อนที่เขาจะควบคุมตนเองไม่ได้แล้วผล่อทำอะไรที่ไม่น่าอภัยอย่าง...ครอบครองเธอ ทำให้เธอเป็นของเขาเพียงคนเดียว...ส่วนตัวเขาเองก็ตาค้างไม่หลับไม่นอน นึกถึงเรือนกายหนุ่มนิ่มที่ลั่นสะท้านอยู่ในอ้อมแขนและรสจูบหวานช่านลิ้นของเธอจนกระทั่งถึงเมื่อครู่...ตอนที่พ่อของสาวเจ้ามาตะโกนเรียกเขาตัวเอง

หลังจากเรื่องเมื่อคืน คนสุดท้ายที่เขาอยากจะเผชิญหน้าในตอนนั้นก็คือเงินหมิงนี่ละ ไม่คิดเลยว่าจะเจอกอตปะหน้ากันตั้งแต่หกโมงเช้าแบบนี้ ปกติถ้าไม่มีประชุมสำคัญหรือต้องเข้าบริษัท เจ้าหน้าที่ของเขามักจะตื่นเอาช่วงหลังเที่ยงเสมอ

นี่เป็นครั้งแรกในรอบสามปีที่เงินหมิงตื่นก่อนบวบวชผู้เป็นภรรยาแปลก...

“เมื่อคืนแกกลับดึกนี่” เงินหมิงพูดพลางเดินอ้อมเคาน์เตอร์ไปหยิบขนมปังบาเกต์ในตะกร้าหวยมาหั่นแล้วทาเนยก่อนจะส่งเข้าปากเคี้ยว

กรั้วมๆ “หมูนี่ที่เกี่ยวป๋อยนะ”

“ผมไม่ทำให้เสียงานหรือหน้า” จ๊ว็นเจี้ยยืมแห้งๆ ไม่กล้าสบตาเจ้านายตรงๆ ด้วยรู้สึกผิดที่ไปแอบจับลูกสาวเขาอยู่เมื่อคืน แถมยังไม่รู้ว่า จะแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากการกระทำที่ขาดการยั้งคิดของตนอย่างไรดีด้วย เขาจะมองหน้าพูดพิชญาได้อย่างไร แล้วจะให้คำจำกัดความของความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเธอว่าอย่างไรดี...แฟน? คนรัก? พี่ชาย? หรือยังคงเป็นทาสในเรือนเบี้ยของแม่เจ้าประคุณต่อไป “นายไม่ต้องห่วงว่าผมจะทำงานไม่คุ้มเงินเดือนหรือ เตียวผมจะทำโอทีแถมให้ด้วย”

“ฉันก็ได้ว่าอะไรกันนี่” เงินหมิงคลี่ยิ้มหวาน แต่ดูน่าเกรงขามอยู่ในที

บางครั้งรูปลักษณ์ที่งดงามแม้วัยจะล่วงเข้าสี่สิบหกปีแล้วของหัวหน้าแก๊งเป่หู่ก็ทำให้คนเข้าใจผิดไปเหมือนกันว่าเขาเป็นหนุ่มใหญ่เจ้าสำอาง ทว่าโดยเนื้อแท้แล้วเขาเป็นผู้ชายที่อันตรายที่สุดในปารีส เป็นคนสุดท้ายที่ควรจะทำให้โกรธ ถ้าเผลอไปเหย้าเขาเข้า รู้ตัวอีกทีอาจจะกลายเป็นศพนิรนามลอยแพ้งเต้งอยู่ในแม่น้ำแซนก็ได้

“แค่เห็นว่ากลับดึกบ่อยๆ บางทีก็ไม่กลับเลย บัวเขาเป็นห่วง” เงินหมิงจุดบุหรี่ขึ้นสูบแล้วนั่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ “ยายนางแบบผมของนั้นสวยมากเหออะ แก่ถึงได้ติดอกติดใจถึงขนาดไปนอนกทล่อนไม่กลับบ้านกลับช่องให้คนเขานั่งคอยกันตาค้างแทบทุกคืน”

“นายสืบมาหมดแล้วก็น่าจะรู้ดีนี่ครับว่าเขาหน้าตาเป็นยังไง” จ๊ว็นเจี้ยระบายลมหายใจยาว รู้ว่าเคลร์เป็นฝรั่งผมทองก็น่าจะสืบมาทุกเรื่องแล้วนั่นละ คนรอบจัดอย่างเงินหมิงไม่เคยปล่อยให้เรื่องรอบตัวเล็ดลอดสายตาไปได้อยู่แล้ว เผลออ ป่านี่คงสืบรู้ย้อนหลังไปจนถึงบรรพบุรุษสามรุ่นก่อนที่เจ้าหล่อนจะเกิดแล้วกระมัง แต่จะรู้เรื่องอะไรก็รู้ไปเถอะ เขาไม่ใส่ใจนักหรือ ขอแค่อย่าไปปูดให้พุดพิชญา รู้ก็แล้วกันว่ารถเบนซ์สปอร์ตคันที่เคลร์ขับอยู่เขาเป็นคนซื้อให้ ไม่อย่างนั้นนายตัวยุ่งมาเทกอกเขาตายแน่! “ผม

“ไม่ได้จริงจิงอะไรกับเขาหรอก”

“เดี๋ยวก็เลิกอีกตามเคยอย่างนั้นแหละ” ริมฝีปากบางเฉียบของคนเป็นเจ้านายกระตุกขึ้นเป็นรอยยิ้มมีเลศนัย “คำบัญชาจากเจ้าหญิงอีกหรือไง แกนี่มันเรื่องเหมือนหมาจิ้งจิง”

“ไม่เกี่ยวกับเพยเพย ผมเลิกของผมเอง” จิวินเจ็ยตอบไม่เต็มเสียงนัก เขาก็สมเพชตัวเองอยู่เหมือนกันที่ยอมเชื่อฟังแม่สาวน้อยจอมเอาแต่ใจอย่างง่ายดาย นี่ถ้าแม่คุณจับเขาใส่ปลอกคอแล้วโยนกระตุกให้เขาวิ่งไปเก็บ เขาก็คงจะวิ่งสี่ขาหาบ๊องๆ ไปคาบมาโดยไม่มีข้อแม้ด้วยซ้ำ...รู้ถึงไหนอายุถึงนั้น ใครจะเชื่อว่าเหอจิวินเจ็ยมือขวาของหัวหน้าแก๊งไปหูที่ขึ้นชื่อเรื่องความโหดเหี้ยมและเด็ดขาดจะแพ้ทางเด็กอายุแค่สิบแปดปี

“ฉันก็ไม่ได้บอกสักคำว่าเจ้าหญิงของแกคือเพยเพย หรือแกจะต้องเลิกกับยายนางแบบนั่นเพราะลูกฉันนี่” ฉินหมิงหัวเราะคิกคัก นัยน์ตายาวเรียวดาวตติยวงหอบประกายวิบวับอย่างขบขัน

“ไอ้รอยยิ้มเหมือนรู้ทันไปหมดทุกเรื่องแบบนี้ จิวินเจ็ยละเกลียดนัก

“สรุปว่าฉันพูดไม่ผิดสินะ...”

เจ้านายรูปงามรู้มาตั้งนานแล้วว่าที่จิวินเจ็ยต้องเลิกกับบรรดาสาวงามรอบกายก็เพราะลูกสาวคนสวยของเขาอาละวาดจนกระเจิดกระเจิงหนีหายไปหมด ถ้าตามไปอาละวาดกับฝ่ายหญิงไม่ได้ก็ไวยวยองเงงเอากับฝ่ายชายนี่ละ แต่อย่างว่า...ถ้าจิวินเจ็ยรักผู้หญิงพวกนั้นจริงๆ คงไม่ยอมเลิกง่ายดายอย่างไรเยื่อใยเช่นนี้หรือ และเขาแน่ใจว่าคนที่จิวินเจ็ยรักจริงๆ คงไม่ใช่ใครอื่น

“กวนอารมณ์ผมแต่เข้านี้สนุกมากใช้ไหมครับนาย” จิวินเจ็ยซดกาแฟดั่งพรีดจนหมดถ้วยแล้วกระแทกลงบนจานรองดั่งแกริ่ง แต่ไหนแต่ไรมา ฉินหมิงก็เห็นเขาเป็นของเล่นแก้เซ็งอยู่เสมอ แถมเดี๋ยวนี้เขายังต้องยอมให้ลูกสาวของแมวดำตัวแสบมาคอยปั่นหัวเขาอีกคน

เออ...ไม่ถึงที่เขาบ้างก็แล้วไป!

“สนุกมาก แต่จะสนุกกว่านี้ถ้าเกษอมอยู่ให้ฉันกวนไปตลอดชีวิต”
เงินหมิงอัดค้อนบุหรีเข้าปอดซ้ำๆ อย่างอารมณ์ดี ในขณะที่อีกฝ่าย
เลิกคิ้วขึ้นสูงอย่างประหลาดใจ

“พูดอะไรของนายครับ ยังไงผมก็ต้องอยู่เป็นกระสอบทรายให้นาย
อัดไปตลอดชีวิตอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง”

ร่างสูงเดินไปหันชนมบังบาเกิดเป็นแผ่นบางๆ แล้วทาเนย ตบท้าย
ด้วยการทาแยมทับ เงินหมิงพูดจาแปลกๆ ตั้งแต่สูญเสียครอบครัวไปเพราะ
ถูกแก๊งค์ค้ายาในย่านมงต์มาตร์สังหารหมู่เมื่อสมัยยังเด็ก เขาและน้องสาว
ก็อยู่ภายใต้การอุปการะของเงินหมิงมาตลอด เขาจึงจงรักภักดีต่อผู้มี
พระคุณยิ่งชีพ ถึงนิสัยจะพิลึกไปหน่อย แถมบางครั้งยังเจ้าอารมณ์ มือไม้
หนักไปบ้าง เขาก็รักและเคารพเจ้านายเป็นที่สุด แม้ว่าบางทีเขาจะทำได้
ปากดีใส่เงินหมิงอยู่บ้าง แต่ไม่ว่าแมวดำจะสั่งการสิ่งใด เขาพร้อมยอมทำ
ตามคำบัญชาชาชนิตถวายหัว

“น้ำมันของตายอยู่แล้วโว้ย อาเจีย ชาตินี้แกหนีฉันไม่พ้นหรอก”
เงินหมิงยึดขาใช้เท้าเขี่ยลูกน้องคนสนิทอย่างจงใจย้ำอารมณ์เต็มที่ “ฉัน
หมายถึงให้แกมาอยู่ให้ฉันโขกสับแบบถนัดๆ หน่อย แบบ...มาเป็นลูกเขย
ฉันอะไรทำนองนั้น”

“หา!” มือหนาที่กำลังจะส่งชนมบังเข้าปากชะงักค้าง รู้สึกเหมือนโลก
หยุดหมุนไปชั่วขณะ “นะ...นาย...นายว่าอะไรนะครับ...”

“แกว่าลูกสาวฉันสวยไหม อาเจีย”

เงินหมิงยังคงยิ้มหวานและอัดค้อนบุหรีเข้าปอดไปเรื่อยๆ ไม่ใส่ใจ
สีหน้าตกตะลึงพริ้งเพริดของอีกฝ่ายสักนิด

“เดี๋ยว...เดี๋ยวนะครับนาย ผมไม่เข้าใจ...”

สมองของจวินเจียมีนตี้อราวกับถูกค้อนทุบเข้าที่กลางกระหม่อมจิ้งๆ
ลึกร้อยที่ซ่อน...เจ้านายที่เคารพกำลังจะพูดอะไรกันแน่

“อะไรกัน เดี่ยวนี้แกเชื่อมากจนลืมน่าตัวเองเป็นคนไปแล้วหรือไงวะ

ถึงได้ฟังภาษาคนไม่รู้เรื่อง” เงินหมิงยกคิ้วยียวน “ฉันถามว่าเพยเพยสวยไหม ถูกใจแก่หรือเปล่า”

“นะ...นาย...นายครับ...” ชายหนุ่มพูดตะกุกตะกัก “อย่ามาล้อผมเล่น แต่เข้าแบบนี่สิครับ เรื่องแบบนี้ใครเขาเอามาพูดเล่นกันบ้างเล่า”

“แล้วใครว่าฉันพูดเล่นกันล่ะ” ชายเจ้าของฉายาแมวดำดูจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษที่เห็นท่าทางกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของคนในปกครอง “ลูกฉันสวยนะไว้ย อีกปีสองปีก็จะยิ่งสวย ถ้าไม่รีบจองเอาไว้ตั้งแต่ตอนนี้ เดี่ยวมีคนอื่นมาแย่งไปจะเสียใจทีหลังนะอาเจีย”

ข้อนั้นไม่ต้องบอกจวินเจียก็รู้ดีอยู่แล้ว พุดพิชญาสวย...ราวดอกไม้กลีบบางใสที่เพิ่งแย้มกลีบขึ้นรับน้ำค้างแรกอรุณ และความสวยงามของเธอจะยิ่งทวีคูณขึ้นตามวันเวลาที่ผันผ่านเช่นเดียวกับบัวบูชาผู้เป็นมารดา เธอสวยชนิดที่จวินเจียไม่อยากพาออกไปเดินเที่ยวชอปปิงในปารีสอย่างที่เธอชอบรับไว้ เพราะไม่ชอบใจสายตาของหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ที่มองเธอเอาเสียเลย ยิ่งคนพวกนั้นมองเธอมากเท่าใด เส้นเลือดในกายของเขาก็ยิ่งเต้นเร่าด้วยความหวงแหน เขาถึงได้ดีใจแทบเนื้อเต้นตอนที่เงินหมิงตัดสินใจส่งพุดพิชญาเข้าไปเรียนที่โรงเรียนสตรีชื่อดัง อย่างน้อยเวลาที่เธออยู่ในรั้วโรงเรียนเขาก็ยังแน่ใจได้ว่าไม่มีไอ้หนุ่มหน้าไหนมาทำก้อรก้อติดกับเธอได้ ถึงแม่คุณจะอาละวาดก่อเรื่องให้ปวดหัวในรั้วโรงเรียนเพียงไหนก็ยังสบายใจที่ไม่มีทางมีเรื่องผู้ชายเข้ามาเกี่ยวข้องกับละน่า

“พุดอะไรของนายครับ ผม...ผม...ไม่ได้คิดอะไรแบบนี้กับเพยเพย ผมเลี้ยงของผมมากับมือ ผมจะไปคิดอย่างนั้นได้ยังไง”

คำโกหกที่ลวงพันล้าออกไปนั้นขนาดหัวใจจนปวดแปลบ จวินเจียอยากจะยึดดอกรับอยู่เหมือนกันว่าเขารักพุดพิชญา อยากจะบอกว่าเขารักเธอเพียงใด แต่เมื่อนึกถึงความเหมาะสมระหว่างเขากับเธอแล้วก็ต้องกล้ำกลืนความรู้สึกที่มีต่อเธอกลับลงสู่ก้นบึ้งของหัวใจ เด็กกำพร้าจากมรดกมาตร์อย่างเขาไม่คู่ควรกับพุดพิชญาแม้แต่น้อย เจ้าหญิงของเขาควรจะได้รับสิ่งที่ดีที่สุด

ในทุกๆ ด้าน เธอควรมีชีวิตที่สมบูรณ์พร้อมและอยู่ในการดูแลของคนที่คุณรัก ส่วนเขา...จะคอยดูแลเธอ อยู่เคียงข้างเธอแบบนี้จนกว่าจะพบคนที่ คุณรัก คนที่เขาหวังใจว่าจะดูแลเธอได้ดีเท่าเขา และนั่นคงเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่ คนที่เขารักจะทำเพื่อเธอได้ ถึงแม้จะทำให้เขาต้องเจ็บเจียนขาดใจ ก็ตาม

“นั่นหรือ แก่ไม่ได้คิดอะไรกับลูกฉันเลยจริงๆ หรือ” เฉินหมิงระบายนัยนัยเสียดแทงผ่านริมฝีปากบางเฉียบซ้าๆ นัยน์ตาสีนิลหรือลึมนิดๆ มองร่างสูงตรงหน้าคล้ายแมวที่กำลังจ้องจะตะครุบหนูเอาไว้เล่นสนุก

รอยยิ้มเยาะหยันของคนเป็นนายทำเอาจิ้นเจี้ยต้องรีบหลบตาหลบเสด็จยวบยาบแก่ตกร่วมๆ ไม่ยอมตอบคำถามใดๆ ทั้งสิ้น

“น่าเสียดายนะ แต่ก็ตามใจแก แก่ก็รู้ว่าฉันไม่ชอบบังคับใจใคร”

จิ้นเจี้ยเหลือบมองใบหน้าสวยงามราวรูปสลักของเฉินหมิงชนิดหนึ่ง เหมือนไม่เชื่อหูตนเอง...ไม่ชอบบังคับใจคนอื่นอย่างนั้นหรือ ว่ากันตามตรงแล้ว เจ้านายรูปงามของเขานี้ละคือจอมเผด็จการตัวแฉ่ แถมยังเป็นประเภทอยากได้อะไรก็ต้องได้ ไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหมทั้งนั้น ไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็ต้องเอาให้ได้ด้วยกล ไม่ได้ด้วยมนตร์ก็ต้องเอาด้วยคาถา แล้วถ้ายังไม่ได้ดังที่ใจปรารถนาถึงเวลาที่จะต้องหน้าด้านฉกฉวยเอามาเสียจริงๆ คุณลูกสาวตัวแสบก็ได้รับนิสสัยเกรแบบนั้นมาจากคนเป็นพ่อนี่ละ

“ถ้าแก่ไม่ได้คิดอะไรกับเพี้ยเพี้ยก็แล้วไป ฉันจะได้ไม่ต้องกังวลเวลา มีคนอื่นมาขอทาบทามไต่ตัวยุ่งไปเป็นลูกสะใภ้ ช่วงนี้ก็มีมาพุดๆ ทามๆ อยู่ รายสองรายเหมือนกัน แต่ฉันยังไม่อยากจะดองกับพวกมันเท่าไร”

แม้เฉินหมิงจะพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย แต่กลับทำให้จิ้นเจี้ยใจแฉ่ง มือไม้สั่นเทาอย่างควบคุมไม่อยู่

ทาบทาม? มีคนมาทาบทามเพี้ยเพี้ย ไม่จริงน่า! จริงอยู่ในแวดวงสังคมของคนระดับเฉินหมิง การทาบทามขอหมั้นหมายเกี่ยวดองกันเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจเป็นเรื่องที่แสนจะปกติธรรมดา ยิ่งเป็นตระกูลเงินที่

ทรงอิทธิพลและร่ำรวยถึงเพียงนี้ด้วยแล้ว ใครๆ ก็จ้องอยากจะเป็นคู่หมั้นของพุดพิชญาทั้งนั้น... จวินเจ็ยรู้ดีว่าเรื่องนี้จะต้องเกิดขึ้นไม่ช้าก็เร็ว แต่ไม่นึกเลยว่าจะเร็วขนาดนี้

“นายครับ เพี้ยเพี้ยยังเด็ก อายุแค่สิบแปด ผมว่าเรื่องนี้มันจะเร็วไปหรือเปล่าครับ”

ใช้... เร็วเกินไป มันเร็วเกินไปจนเขาไม่ทันได้ตั้งตัว เขายังไม่ได้เตรียมใจที่จะเห็นเธอตกเป็นของคนอื่นสักนิด

“อើย เด็กอาไร้อายุสิบแปดก็ถือว่าโตแล้ว ฉันทอายุสิบหกก็ลากสาวขึ้นเตียงเป็นแล้วนะโว้ย”

เงินหมิงหัวเราะหน้าตาซีดเผือดและท่าทางลนลานของคนตรงหน้า... อยู่ด้วยกันมานานก็เพิ่งเคยเห็นหน้าตาแบบนี้ของไอ้หมอนี่เป็นครั้งแรกนี้ละสนุกชะมัด

“มันไม่เหมือนกันนะครับนาย นายเป็นผู้ชาย แต่เพี้ยเพี้ยเป็นผู้หญิง จะปล่อยให้ทำตัวเสเพลแบบนายได้ยังไงกันเล่า”

จวินเจ็ยแยกเขี้ยวใส่คนที่พ่นควนพ่นหูๆ อย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว ก่อนที่เงินหมิงจะตกหลุมรักบัวบุชาจนกลายเป็นผู้ชายคลั่งรักนั่น เรื่องผู้หญิงก็ถือว่าไม่เบาอยู่เหมือนกัน สาวๆ ไฮโซก่อนปารีสแทบจะผ่านการเป็นคู่นอนของพ่อแม่วะลี่ยบอวยมาแล้วทั้งนั้น ถ้าจัดงานคืนสู่เหย้าสาวของแมวดำขึ้นมาละก็ ห้องจัดเลี้ยงของบริษัทลา เฟ คงจุกไม่พอแน่

“สมัยนี้ชายหญิงสิทธิเท่าเทียมกันโว้ย แล้วไอ้ฉันมันก็ประเภทเคารพในสิทธิสตรีเสียด้วย ถ้าเพี้ยเพี้ยอยากจะทำอะไรฉันก็ไม่ว่าหรอก ฉันยังไม่เคยห้ามแกตอนพาสาวมาค้ำที่นี้เลยไม่ใช่หรือไง”

“นั่นมันเรื่องสมัยเรียนมหาวิทยาลัยนะครับนาย ผมเลิกพาผู้หญิงมาค้ำที่นี้นานแล้ว” แน่ละ... ก็แม่ตัวแสบเล่นอวาลวดไล่ส่งเสียกระเจิดกระเจิงทุกราย ใครจะกล้าพามาอีกกันเล่า อีกอย่าง... ความสัมพันธ์พวกนั้นเป็นเพียงความคึกคะนองในวัยหนุ่ม ไม่ใช่ความรู้สึกลึกซึ้งอย่างที่เขารู้สึกกับพุด-

พิชญาเสียวหน่อย “ทำไมไม่รอให้เพยเพยเรียนจบมหาวิทยาลัยก่อนล่ะครับ นาย ผมก็เพิ่งเลือกมหาวิทยาลัยสตรีดีๆ สองสามแห่งเอาไว้ให้เพยเพย มีทั้งที่ฝรั่งเศสแล้วก็สวีตเซอร์แลนด์อย่างที่เรเคยคุยกันเอาไว้ แล้วผมก็ดูเรื่องต่อปริญญาโทเอาไว้ให้แล้วด้วย จะได้เตรียมตัวเรื่องหัวข้อวิทยานิพนธ์ ตั้งแต่เนิ่นๆ”

อาจฟังดูบ้า แต่จวินเจียก็พยายามเลือกแต่มหาวิทยาลัยสตรีชื่อดัง เพื่อให้แน่ใจว่าชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยของพูดพิชญาจะปลอดภัยไร้คนมาคอยเกาะเกาะ เขาวางแผนถึงขนาดที่จะย้ายตนเองไปประจำการที่สาขาย่อยที่สวีตเซอร์แลนด์หากเธอเลือกจะไปเรียนต่อที่นั่นด้วยซ้ำ

“นี่แกหรือฉันกันแน่ะที่เป็นพ่อของเพยเพย” เฉินหมิงกระตุกมุมปากขึ้นเป็นรอยยิ้มยั่ววนอันเป็นเอกลักษณ์ประจำตัว นึกขำที่จวินเจียดูจะวางแผนอนาคตสวยหรูเอาไว้ให้พูดพิชญาอย่างที่คนเป็นพ่ออย่างเขายังไม่เคยจินตนาการไปจนถึงขั้นนั้นเลยสักนิด “เชื่อฉันเถอะ เพยเพยไม่ได้อยากได้แกมาเป็นพ่อคนที่สองหรอก...”

ท้ายประโยคนั้นเฉินหมิงงใจลากเสียงยาวอย่างล้อเลียน จวินเจียหน้าร้อนวูบ เขารีบเบือนหน้าไปทางอื่นแล้วหยิบบาเก็ตขึ้นมาทานเอ็กซันทั้งหลาย ที่ไม่รู้สึกลึทิวสักนิด

“แกเป็นคนที่ฉันไว้ใจที่สุดนะอาเจีย ถ้าได้แกเป็นคนดูแลเพยเพย ฉันก็วางใจ แต่ถ้าแกไม่ได้รู้สึกอะไรกับลูกสาวฉันก็ไม่ใช่ไร แกก็ช่วยฉันดูคนที่เหมาะสมให้เพยเพยหน่อยก็แล้วกัน ไม่ต้องรีบร้อนหรอก ค่อยๆ ดูไปเรื่อยๆ เพยเพยชอบคนไหนก็ตกลงเลือกคนนั้น”

เฉินหมิงเดินเข้ามาประชิดร่างของชายหนุ่มซ้าๆ ด้วยลีลาการเดินที่เนิบนาบราวแมวเจ้าเสน่ห์กำลังเยื้องย่างอวดโฉม ทว่าแววตากลับทอประกายวิบวับแปลกๆ ดูน่าเกรงขามเสียจนคนที่มีชนักติดหลังอย่างจวินเจียไม่กล้าที่จะมองตรงๆ มือเรียวกดกันกรองบุหรือลงบนขนมบ่งที่จวินเจียถืออยู่ในมือแล้วขยี้ด้วยท่าทางวนประสาทเป็นที่สุด ก่อนจะเดินตัวปลิวผ่าน

เขาไปเสียเฉยๆ แต่ก่อนที่จะก้าวขาพ้นประตูห้องครัวไป ร่างสูงโปร่งก็หันกลับมามองจิวินเจ็ยพร้อมส่งยิ้มหวานชวนชนลูกมาให้

“อ้อ...ฉันว่าจะเตือนความทรงจำแทนหน่อยว่าที่หน้าบ้านมีกล่องวงจรปิดสี่ตัวนะอาเจ็ย แล้วก็มีการผลัดเปลี่ยนเวรยามทุกๆ สองชั่วโมง”

จิวินเจ็ยหน้าชาตึก หัวใจเต้นรัวแรงแทบกระดอนออกมานอกอก...จริงด้วย ที่ตึกสี่ไปไหนหลังนี้มีกล่องวงจรปิดติดตั้งอยู่แทบจะทุกจุดเพื่อรักษาความปลอดภัยของหัวหน้าแก๊งไปหู่และครอบครัว อีกทั้งยังมีการ์ดคอยผลัดเปลี่ยนเวรยามอย่างเข้มงวด

หลังจากแต่งงานกับบัวบุชาแล้ว เงินหมิงก็ซื้อตึกที่อยู่ติดกันเพื่อเป็นที่พักให้แก่เหล่าสมาชิกไปหู่เพื่อให้ง่ายต่อการคุ้มกันภรรยาสาวแสนสวยและครอบครัวที่แสนสำคัญยิ่งชีวิต เขามัวแต่ขาดสติจนหลงลืมไปได้อย่างไรกัน...ถ้าอย่างนั้นจากเลิฟซีนร้อนแรงเมื่อคืนก็คงไม่ได้เป็นความลับอีกต่อไป...ตายโหง! ถ้าอย่างนั้น...นอกจากสมาชิกแก๊งจะเห็นกันหมดแล้ว เจ้านายรูปงามก็คงเห็นตอนเขาบดจูบพิชญาเต็มๆ ตาด้วย

“นะ...นายครับ...” ชายหนุ่มรู้สึกคล้ายมีก้อนแข็งๆ แล่นขึ้นมาจุกที่คอหอยจนพูดไม่ออก มือไม้เย็นเฉียบ

“อะไร ทำไมทำหน้าอย่างนั้นวะ ฉันก็แค่เตือนความจำเฉยๆ” เงินหมิงเสยยิ้มเจ้าเล่ห์ “แกจะไปทำงานก็ใส่หัวไปได้แล้ว ฉันจะไปนอนกอดเมียต่อ”

ว่าแล้วเจ้าตัวก็เดินตัวปลิวพลางผิวปากเป็นท่วงทำนองเพลงเก่าอย่างอารมณ์ดี เพลงที่จิวินเจ็ยพอจะคุ้นหูอยู่บ้าง “C'est l'amour” เซ ลามูร์...คือรัก...อีกหนึ่งเพลงดังของ เอดิท เปียฟ จิวินเจ็ยรู้สึกเหมือนพินได้เท้ากำลังถล่มหลายไปเสียเดี๋ยวนี้...

C'est l'amour qui fait qu'on aime.

คือความรักที่ทำให้คนรู้จักที่จะรัก

C'est l'amour qui fait rêver.

คือความรักที่ทำให้เรารู้จักฝัน

C'est l'amour qui veut qu'on s'aime.

คือความรักที่ปรารถนาให้เรารักกัน

C'est l'amour qui fait pleurer...

คือความรักนั้นที่ทำให้เรารู้จักหลั่งน้ำตา...

นาย...นายรู้!

ร่างสูงสง่าที่เดินหน้าตาบึ้งตึงเข้ามาในบริษัทลา เฟ่ สาขาใหญ่ที่ถนน
ของเซลิเซนั้น ทำเอาเหล่าพนักงานทั้งชาวเอเชียและฝรั่งเศสที่เพิ่งจะกลับมา
จากการพักเที่ยงพากันเดินหลบ ไม่กล้าสบตาคนดูที่แสนจะกร้าวกระด้าง
ของรองประธานบริษัทตรงๆ แม้จะเห็นรอยนิ้วมือแดงเป็นปื้นครบบ่านิ้ววัด
เด่นอยู่บนผิวแก้มขาวจัดของเขาก็ตามที แต่ก็ได้แต่เก็บความจงงสงสัยเอา
ไว้ในใจ ไม่กล้าเอ่ยปากซุบซิบนินทาสักแอะ ปกติยามผู้บริหารหนุ่มรูปหล่อ
เดินผ่านก็ไม่มีใครกล้ามองอยู่แล้ว ยิ่งทำหน้าที่เหมือนนายกจะฆ่าคนแบบนี้
ยิ่งไม่มีใครกล้าเข้าหน้าเข้าไปใหญ่

เหอจวินเจีย หรือ ฉอม เหอ คนดั่งนั้น ขึ้นชื่อเรื่องความโหด เขี้ยบ
และเจ้าระเบียบเป็นที่สุดในสายตาของพนักงานทุกคน เขาเป็นคนประเภท
พูดน้อยต่อยหนัก และชอบตีหน้าขีโมยู่แทบจะตลอดเวลา แต่สำหรับ
สมาชิกแก๊งไปหู่แล้ว 'พีเจีย' ของพวกเขาเป็นมือขวาของเงินหมิงที่พวกเขา
ให้ความเคารพยิ่งชีพ

จวินเจียเป็นคนเด็ดขาดและดูดันผิดจากภาพลักษณ์ของหนุ่มหน้า
หยกที่เป็นอยู่หลายเท่านี้ แต่ก็รักลูกน้องและคอยดูแลเอาใจใส่อย่าง
สม่ำเสมอ มีไม่กี่คนนักหรอกที่จ้จะรู้ว่าจุดอ่อนของ 'อาเจียใจหิน' คนนี้คือ
สาวน้อยวัยเพียงสิบแปดปี ลูกสาวผู้เป็นแก้วตาดวงใจของไอ้แมวดำ ผู้ชาย

ที่อันตรายที่สุดในปารีส แต่...หลังจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืน ดูเหมือน
 ทุกๆ คนในแก๊งจะรับรู้กันหมดแล้วว่านอกจากคุณหนูคนงามของตระกูล
 เงินจะเป็นจุดอ่อนใหญ่หลวงของเขาแล้ว เธอยังเป็น 'สุดสวาหาชาติใจ' ของ
 พ่อคนหน้าหนึ่งอีกด้วย

และนั่นก็ทำให้วินเจ็ยรู้สึกหงุดหงิดยิ่งนัก จะไม่ให้หงุดหงิดได้
 อย่างไรเล่า ในเมื่อไอ้พวกลูกกระจอกประจำแก๊งทั้งหลายส่งเสียงแซวก็ก๊ว
 เรื่องที่เขากำลังจะได้เป็นเขยคนสำคัญของตระกูลเงินกันอย่างไม่เกรงกลัว
 เขาเอาเสียเลย เป็นเมื่อก่อนคงไม่กล้าแม้แต่จะเพยอปากแซวด้วยซ้ำ แต่พอ
 ได้เงินหมื่นให้ท้ายก็เอาใหญ่ เจ้านายของเขาไม่กลัวลูกสาวของตัวเองเสียหาย
 บ้างหรือไงวะเนี่ย

ความรู้สึกผิดที่วนเวียนอยู่ในหัวของวินเจ็ยตลอดช่วงเช้านั้นแสน
 บางเบาเมื่อเทียบกับสัมผัสอ่อนหวานเมื่อคืนที่ติดตรึงอยู่ในหัวของความ
 ทรงจำ สัมผัสที่มีอิทธิพลเหนือหัวใจทำเอาเขาเผ่นเวียนคิดถึงมันจนไม่
 เป็นอันทำงาน...แม่ตัวยุ่งจะรู้อ่างไหมหนอว่าริมฝีปากจิ้มลิ้มของเธอทำให้เขา
 คลั่งไคล้เพียงไหน ชายหนุ่มกลืนน้ำลายลงคออย่างยากเย็นเมื่อลูบมือไปที่
 ออกข้างซ้ายแล้วยังรู้สึกคล้ายกับเนื้อตัวนุ่มนวลหอมกรุ่นของพุทพิกษณายังสัน
 สะท้านอยู่ตรงนั้น เสียงหวานที่ครางเรียกชื่อของเขาแผ่วๆ ทำเอาสมองของ
 เขาเบลอลงจนคิดอะไรไม่ออก ขนาดถูกฝ่ามือของแคลร์ฟาตเข้าที่หน้าสองที่ซ้อน
 ตอนเขาเอ่ยปากบอกเลิกยังแทบจะไม่รู้สึกอะไรสักนิด ไม่ใช่ว่าเขาไม่รู้สึกผิด
 ที่เป็นคนทำร้ายจิตใจนางแบบสาวผมทอง แต่ถ้าเขายังคงฝืนคบเธอต่อไป
 จนเกิดความผูกพันทางใจสักซึ้ง เขาคงจะทำให้เธอต้องเจ็บปวดมากกว่านี้
 เหมือนที่เขาปล่อยหัวใจของตัวเองให้ผูกติดอยู่กับแม่สาวน้อยจอมยุ่งจนสาย
 เกินกว่าที่จะถอนตัว

จะเดินหน้าต่อไป สมองก็สั่งว่าอย่า...

แต่จะถอยหลังกลับ หัวใจก็ร้องบอกว่าไม่...

วินเจ็ยเอ๋ย น่าสมเพชตัวเองฉิบ ปีนผาหน้าไม้ไม่เคยหวั่น แต่กลับ

มาตกม้าตายเพราะผู้หญิงตัวเล็กๆ นี่นะหรือ ชายหนุ่มระบายลมหายใจยาว ขณะก้าวขาขึ้นบันไดเวียนหินอ่อนไปสู่ห้องทำงาน เขายังไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร กับเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างตนกับพุดพิชญาเลย ให้ตายเถอะ แล้วยังไม่มีคำอธิบายหรือคำแก้ตัวใดๆ จะบอกเงินหมิงเลยด้วย ทว่าถึงมีคำแก้ตัวสวยหรูเพียงไหนก็คงฟังไม่ขึ้นหรอก หลักฐานคาตาขนาดนั้น แถมยังมีพยานอีก เป็นสิบ แต่นั่นยังไม่น่ากังวลเท่าความรู้สึกของบัวบุชชา คุณแม่คนสวยของ พุดพิชญาลักนิธ ปานนี้ไม่รู้ว่าเงินหมิงจะเล่าเรื่องที่เขาไปทำบ้าๆ กับลูกสาวสุดที่รักของเธอให้ฟังหรือยัง

ทำอะไรไม่รู้จกยังคิด มันก็ชวนให้ปวดหัวอย่างนี่แหละ...

“พี่เจ็ย”

เสียงทุ้มที่ร้องทักทันทีที่จวินเจ็ยเดินเข้ามาในห้องทำงานอันกว้างขวาง ทำเอาชายหนุ่มต้องนินวหน้าอย่างเหน้อยหน่า นัยน์ตาวาวเรียวตัวดมอง ชายหนุ่มลูกครึ่งจีน-ฝรั่งที่ขยับตัวลุกขึ้นยืนทันทีที่เห็นเขาครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินตรงไปที่โต๊ะทำงานไม้อีกสีเข้มตัวเครื่องที่ตั้งอยู่ริมหน้าต่างกระจกบานโตที่มองเห็นวิวทิวทัศน์ของถนนของเซลิเซออย่างชัดเจน

ห้องทำงานของผู้บริหารหนุ่มนั้นตกแต่งอย่างเรียบง่ายด้วยเครื่องเรือนเพียงไม่กี่ชิ้น แต่ทุกชิ้นล้วนแล้วแต่เป็นของเก่าหายากและมีราคาสูงยิ่งไม่ว่าจะเป็นชุดรับแขกที่เป็นการผสมผสานกันระหว่างเซตของเก้าอี้ไม้วอลนัทแกะสลักเป็นลวดลายดอกไม้อ่อนช้อยบุด้วยผ้าทอมือสีเหลืองเลมอน สมัยพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๕ หรือราวศตวรรษที่ ๑๘ และโต๊ะรับแขกไม้ลังรักสีดำและเขียนลายทองสวยงามสมัยพระเจ้านโปเลียนที่ ๓ หรือแจกันเพนต์ลายด้วยมือสีน้ำเงินเข้มที่ลงลายทองสมัยโรมันยังเรื่องอำนาจ ของทุกชิ้นในห้องบ่งบอกถึงรสนิยมเรียบหรูของเจ้าของห้องได้เป็นอย่างดี

“แกมีอะไรอาพง ถ้าจะมารายงานเรื่องไร้สาระให้ฟังก็เดินออกไปนอกห้องเลย ฉันอารมณ์ไม่ดี”

จวินเจ็ยทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้หนังตัวโต แล้วเปิดแฟ้มออกเซ็น

เอกสารที่ค้างอยู่ด้วยสีหน้าอกบุญไม่รับ เขาน่าจะไล่ยายเลขานุการส่วนตัวผมแดงที่วันๆ เอาแต่นั่งแตงหน้าทาปากออกจริงๆ พับผ้าไม่รู้ว่าเซล์ล์สมองตายหรืออย่างไรกันถึงได้ไม่เคยจำเรื่องที่เขาสั่งเลย เขาบอกไม่รู้ตั้งกี่ครั้งแล้วว่าอย่าปล่อยให้คนอื่นเข้ามาในห้องโดยไม่ได้รับอนุญาต หากมีความประสงค์จะรพบเขา ให้ไปนั่งรอที่ห้องรับรองด้านนอกโถ่นั้น คนที่มีชีวิตครึ่งหนึ่งอยู่ในโลกมืดที่ต่างคนต่างเข่นฆ่าเพื่อแย่งชิงความเป็นใหญ่นั้นต้องระวังตัวเป็นพิเศษ การเดินเลื้อยปล่อยให้คนแปลกหน้าเข้าถึงตัวง่าย ๆ อาจหมายถึงความตายและหายนะของทั้งตนเองและคนรอบข้างได้อย่างคาดไม่ถึง

“อะไรกันพี่ ผมอุตส่าห์มานั่งรอพี่ตั้งเกือบสองชั่วโมง พอมาถึงก็ไล่กันง่าย ๆ อย่างนี้ มันน่าน้อยใจจริงจริง” ชายหนุ่มในชุดสูทสีดำไม่ผูกเนกไทสาวเท้าเข้าไปหาคนที่ทำหน้าที่ตั้งด้วยรอยยิ้มกว้าง ไบหน้าคมคายแบบลูกครึ่งของเขาดูโดดเด่นสะดุดตาด้วยหยันตาเป็นประกายระยิบระยับและเหนกแก้มสวย เส้นผมสีน้ำตาลเข้มของเขามัดเป็นหางม้าสั้นๆ ราวคืบหนึ่งเอาไว้ด้านหลังเผยให้เห็นแนวกรามได้รูป บนแก้มขวาของเขามีรอยแผลเป็นในแนวตั้งยาวจดปลายคาง แม้จะจางไปมากแล้วแต่ก็ทำลายความสมบูรณ์แบบของไบหน้าไปอย่างน่าเสียดาย เป็นรอยแผลที่บ่งบอกถึงการใช้ชีวิตโลดโผนของเจ้าตัวได้เป็นอย่างดี “เพราะผมไม่ใช่คุณพี่พี่ใช้ม้าพี่ถึงได้ไล่เอาๆ แบบนี้ เฮ้ย!”

ชายหนุ่มร้องลั่นเมื่ออีกฝ่ายขำขันมิดเปิดช่องจดหมายที่อยู่บนโต๊ะทำงานเฉียดหน้าเขาไปเพียงนิดเดียวก่อนจะไปปักอยู่บนกำแพงที่ติดวอลล์-เปเปอร์สีทองอร่าม รองประธานบริษัทลา เฟ มาดซิมี่ไม่แม้แต่จะพริบตาหรือส่งสัญญาณว่าจะปามันใส่เขาด้วยซ้ำ เหวินฟงกลืนน้ำลายเอือก ถ้าพลาดไปนิดเดียวเขาอาจตาบอดก็ได้

“ฉันจะไม่พูดซ้ำเป็นครั้งที่สองนะเหวินฟง ออกไป” จิวินเจี่ยพูดเสียงเรียบ แล้วก็ลงอ่านเอกสารในแฟ้มต่อราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เหวินฟงยิ้มเหย แม้จะรู้ว่าไม่ควรเอ่ยชื่อของสาวน้อยในดวงใจของ

จวินเจ็ย แต่ก็อดไม่ได้ ในเมื่อเขาเห็นภาพเมื่อคืนจะคาตา แล้วก็ก็เป็นเขาเองอีกนั่นแหละที่วิ่งโร่ไปรายงานเงินหมิง ไครจะไปคิดกันแล้วว่าพี่เจ็ยที่ปกติแสนจะเยือกเย็นของเขาจะร้อนแรงเป็นภูเข่าไฟระเบิดขนาดนั้น ท่าทางรักจะหนักอกแะถึงได้พิวล์ขาดจนคนนั่งเฝ้าจอมอนิเตอร์ตกใจจนแทบหายใจอื้อเขียวละ

จวินเจ็ยเก็บงำความรู้สึกที่มีต่อพุดพิชญาได้อย่างแนบเนียนจนไม่มีใครสังเกตเห็นใครของแก๊งไปหู่ระแคะระคายเลยแม้แต่น้อย ทุกคนรู้แต่เพียงว่าชายหนุ่มเห็นความสำคัญของคุณหนูแสนสวยคนนั้นยิ่งกว่าชีวิตของตน เพราะเธอคือลูกสาวของเจ้านายผู้มีพระคุณใหญ่หลวง และเขาผูกพันกับเธอมาตั้งแต่เธอยังเป็นเด็กน้อยเท่านั้น คงมีเพียงเงินหมิงที่ดูเหมือนจะรู้ถึงความรู้สึกของจวินเจ็ยอยู่แล้ว จึงไม่แสดงอาการตื่นเต้นหรือโกรธกริ้วเมื่อเห็นภาพแสนหวานในจอมอนิเตอร์แม้แต่น้อย

นี่ก็พิลึกคน...ลูกสาวของตัวเองแท้ๆ กลับไม่แสดงอาการหวงเลยสักนิด แต่จะว่าไป...คนที่บ้านหลังนั้นก็มิหนีเสียแปลกๆ ทั้งนั้นนั่นละ จะมีก็แต่ นายหญิง คุณบัวบุษบาเท่านั้นที่ดูปกติที่สุดแล้ว...

“ผมก็ไม่ได้อยากที่จะเป็นปลอกมิดีให้พี่นักรอกหน้า แต่ที่ต้องมาเพราะนายใหญ่สั่งให้มาต่างหาก”

ชื่อเรียกขานของคนทีเพ็งเอ่ยอ้างออกมาทำให้วงหน้าขาวราวตุ๊กตา กระเบื้องเคลือบของจวินเจ็ยต้องเงยขึ้นจากแทมในทันที นัยน์ตาสีดำสนิท จ้องหน้าคนพูดคล้ายกับเป็นการอนุญาตให้พูดต่อ แม้จะต้องอดใจไม่ให้หักคอคเหวียนฟงหนุ่มวัยยี่สิบแปดที่เป็นลูกน้องเพราะชอบพาล่ามไม่เป็นเรื่องอยู่บ้าง แต่ก็ต้องยอมรับว่าเขาเป็นหนึ่งในสมาชิกแก๊งไปหู่ระดับแนวหน้าที่มีความจงรักภักดีต่อแก๊งเป็นอย่างมาก ที่สำคัญเป็นคนที่มือมีฝีมือขนาดที่ไปรับมอบหมายให้ไปคุมแถบมงต์มาตร์ซึ่งมีพวกแก๊งเล็กแก๊งน้อยพยายามก่อปัญหาอยู่เรื่อยๆ...และเพราะเก่งกาจมากนี่ละ มันถึงได้ปากกล้าชอบหาจุดอ่อนของเขามาล้อให้สนุกปากอยู่เรื่อย

“นายบอกให้พี่ลงไปดูเรื่องถ่ายแบบที่สตูดิโอหน่อย”

“ถ่ายแบบ? ฉันสั่งให้แคณเชิลไปแล้วนี่เพราะนางแบบขอถอนตัว”

จวินเจี่ยพูดไม่เต็มเสียงนัก ก็นางแบบที่ทางบริษัทเตรียมจ้างเอาไว้สำหรับสินค้าคอลเล็กชั่นใหม่ Le sourire d'un ange (เลอ ซูรี เด็ง นองจ์) ...รอยยิ้มของนางฟ้า เพิ่งจะขอถอนตัวไปเมื่อเที่ยงนี้เองอย่างกะทันหันพร้อมประทับรอยฝ่ามืออำลาบนหน้าเขาเต็มแรงอีกต่างหาก ส่วนใหญ่นางแบบที่ทางลา เฟ เรียกว่าคัดตัวมักจะกลายมาเป็นคู่ควงของเขาแทบทั้งสิ้น แต่สุดท้ายก็ลงเอยด้วยการแยกทางทุกครั้งไป

ในเมื่อใจเขา...มีสาวน้อยหน้าหวานครอบครองอยู่ทั้งคน จะไปสนคนอื่นได้อย่างไร

“เรื่องนั้นผมไม่รู้หรอกครับพี่ รู้แต่นายโทร. เรียกพวกผมมาตั้งแต่เช้า บอกว่าให้มารอรักษาแขกคนสำคัญที่จะมาดูการถ่ายแบบวันนี้อย่าง พี่ก็รู้ว่าผมจะไปรู้เรื่องในบริษัทได้ยังไงกันล่ะ” เหวินฟงยกไหล่

เงินหมิงแบ่งแยกเขตแดนระหว่างธุรกิจของตระกูลออกจากแก๊งมาเพียงอย่างชัดเจน ธุรกิจของโลกมืดกับโลกสว่างจะเอามาปะปนกันไม่ได้ กระนั้นก็ยังเป็นที่รู้กันว่าตระกูลเงินมีฉากหลังเป็นแก๊งไปหู่หรือแก๊งพยัคฆ์ขาว มาเพื่อข้ามชาติที่ทรงอำนาจเป็นอันดับสองรองจากแก๊งฮวงหลงหรือแก๊งมังกรทองที่เรืองอำนาจในแถบเอเชียไต้ไปจนถึงยุโรป ทั้งสองแก๊งเคยเป็นศัตรูคู่อาฆาตกันมานานนับสิบปี แต่เพิ่งมาจับมือเป็นพันธมิตรอันดีต่อกันในสมัยที่เงินหมิงขึ้นสืบทอดตำแหน่งหัวหน้าแก๊งต่อจากบิดาผู้ล่วงลับนี้เอง การที่ทั้งฮวงหลงและไปหู่เป็นพันธมิตรกันนั้นทำให้ตำรวจสากลหรืออินเตอร์โพลต้องคอยสอดส่องจับตาดูทั้งสองแก๊งอย่างใกล้ชิด ด้วยกลัวว่าจะก่อความวุ่นวายได้ในภายหลัง แม้ฮวงหลงและไปหู่จะยืนยันเจตนาชัดเจนชัดแจ้งว่าพร้อมที่จะสวามิภักดิ์เป็นสายให้อินเตอร์โพลเพื่อแลกกับการบื้อชื่อออกจากบัญชีดำและล้างความผิดในอดีตทั้งหมดที่เคยกระทำมาก็ตาม

เหวินฟงพอจะเข้าใจอยู่เหมือนกันว่าทำไมพวกตำรวจสากลถึงได้กล่าว

นักหนาว่าการที่ส่องแก๊งร่วมมือกันอาจก่อให้เกิดปัญหาใหญ่หลวงตามมาได้ ก็ผู้นำแก๊งทั้งสอง พญามังกรหวังเสี้ยวเทียน หรือ แดเนี่ยล ห่วง กับพญาเสือเผือก เงินหมิง หรือ ไมค์ เงิน เป็นบุคคลอันตรายระดับโลกนี้ อิทธิพลและกำลังคนที่แทรกซึมอยู่ในหน่วยงานต่างๆ นั้นล่วงรู้ความลับขององค์กรของรัฐอย่างละเอียดลึกซึ้งเสียยิ่งกว่าหน่วยข่าวกรองเสียอีก ถ้าคิดจะก่อการร้ายขึ้นมาคงยากต่อการปราบปรามเป็นแน่

“ใครจะมาดูการถ่ายแบบ” จวินเจี่ยปิดแฟ้มตั้งปิ้ง นึกหงุดหงิดเหลือกำลังที่จะต้องไปปรับแขกแทนเจ้านายด้วยสภาพอารมณ์ที่ไม่ค่อยโสภานักแบบนี้

“ไม่รู้เหมือนกัน นายบอกแต่ว่าด่วน ถ้าไม่ไป...ตาย”

คำตอบของเหวินฟงทำเอาชายหนุ่มต้องระบายนลมหายใจยาวอย่างเหนื่อยหน่าย ทั้งปี...ไอ้หมอนี่ไม่เคยรู้อะไรสักอย่าง...ร่างสูงผุดลุกขึ้นยืนแล้วก้าวฉับๆ ออกจากห้องทำงานไปยังสตูดิโอที่อยู่ชั้นสี่อย่างว่องไว โดยมีเหวินฟงเดินตามมาติดๆ

สำนักงานสาขาใหญ่ของลา เฟ นั้นเป็นตึกเก่าย่านชองเซลิเซที่โอโงงและดูคลาสสิกตามรสนิยมของเงินหมิงผู้นิยมชมชอบความงามของสถาปัตยกรรมของฝรั่งเศสแบบเก่า แถมยังตกแต่งเสียหุหราวประหนึ่งเป็นโรงแรมห้าดาวเสียมากกว่าจะเป็นอาคารสำนักงานของบริษัทที่เป็นหนึ่งในเรื่องของแพชั่นระดับโลก ตึกใหญ่แห่งนี้มีสี่ชั้นและมีลิฟต์ขนาดเล็กแบบโบราณที่ด้านข้างบันไดเวียนหินอ่อนตามแบบฉบับของตึกเก่าในฝรั่งเศสทั่วไป เงินหมิงสั่งให้บูรณะซ่อมแซมลิฟต์ที่มีประตูอัลลอยด์กลายเป็นเค็หรือเถาดอกไม้งดงามนั้นเสียใหม่เพื่อการใช้งานที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น กระนั้นพนักงานส่วนใหญ่ก็มักจะเลือกที่จะเดินขึ้นลงบันไดมากกว่าตามประสาชาวปารีสซึ่งที่ชินกับการเดินเท้าไปตามตรอกซอกซอยต่างๆ เป็นที่สุด

จวินเจี่ยและเหวินฟงเดินมาจนถึงประตูของสตูดิโอที่มีแสงแฟลชวูบวบลอดออกมาให้เห็นเป็นระยะว่าการถ่ายแบบได้เริ่มไปสักพักแล้ว เสียง

พูดคุยแสนคุ้นเคยที่ดังลอดออกมาจากด้านในทำให้เขาต้องขมวดคิ้วอย่างประหลาดใจ ชายหนุ่มชะงักหน้าเข้าไปในห้องแล้วก็ต้องเบิกตากว้างเมื่อเห็นร่างสูงใหญ่คุ่นตายนั่งยิ้มเยือกเย็นมาให้ ใบหน้าคมคายของชายวัยกลางคนที่ยังคงเค้าความสง่างามไม่เสื่อมคลายนั้นทำเอาจ๊ว้นเจ็ยรู้สึกลึกลับสยองใจแปลกๆ พิกล

“ท่านหวังเสี่ยวเทียน”

“ว่าไงอาเจ็ย สบายดีหรือ”

เสียงทุ้มนุ่มเอ่ยทักอย่างสุภาพทบทวนอำนาจอยู่ในที นัยน์ตาคมกริบกวาดมองสำรวจคนสนิทของหัวหน้าแก๊งไปทั่วซ้าๆ อย่างประหลาดใจไม่แพ้กัน เขาไม่นึกว่าเด็กหนุ่มร่างผอมแก้งก้างที่เคยพบหน้ากันเมื่อสิบกว่าปีก่อนจะเติบโตขึ้นเป็นชายหนุ่มที่มีเรือนกายสูงใหญ่สมส่วนแถมยังมีบุคลิกสง่างามได้ถึงเพียงนี้

“สวัสดิ์ครับ” จ๊ว้นเจ็ยค้อมศีรษะทักทายอย่างสุภาพ “ผมต้องขอโทษที่มาต้อนรับช้า เผอญผมมีธุระต้องจัดการนิดหน่อย ผมไม่รู้อะไรจริงๆ ว่าท่านมา ไม่อย่างนั้นผมคงจะรีบมาดูแลให้เร็วกว่านี้”

“คนกันเองนี่ ไม่ต้องมีพิธีรีตองอะไรมากก็ได้ ฉันทเ้ามาเยี่ยมเงินหมิงเฉยๆ เผอญไ้ได้ยินว่าหนูเพี้ยเพี้ยมาถ่ายแบบก็เลยชวนหย่งเต้อกับเงินก๊วยมาดูเสี่ยหน่อย”

หวังเสี่ยวเทียนที่ใครๆ มักจะเรียกว่าแดเนี่ยลจนติดปากพูดยิ้มๆ ในขณะที่ยกมือไปยังสองหนุ่มที่จ๊ว้นเจ็ยเพิ่งสังเกตว่ายืนหลบมุมพิงกำแพงห้องอยู่อีกด้าน คนหนึ่งเป็นหนุ่มน้อยที่เขาคุ้นหน้าคุ้นตาดีอยู่แล้ว เงินก๊วย... ลูกชายคนเดียวของเงินเปี้ยว รองหัวหน้าแก๊งไปหู่ผู้เป็นญาติแท้ๆ ที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวของเงินหมิง นั้นเท่ากับว่าเขาเป็นลูกพี่ลูกน้องกับพุดพิชฌวนั่นเอง เงินก๊วยเป็นหนุ่มน้อยวัยสิบแปดปีที่สูงใหญ่เกินวัย ใบหน้าของเขามีเค้าของเงินเปี้ยวที่มีโครงหน้าคมคายหากกร้าวกระด้างนิดๆ แต่มีนัยน์ตาอ่อนโยนเหมือนบุยุผ้ายผู้เป็นมารดา ส่วนอีกคนเป็นชายหนุ่มร่างสูงสะดุดตา

ดูๆ ไปแล้วน่าจะสูงเกือบเท่าแต่เนียลที่สูงถึงร้อยเก้าสิบเซนติเมตร ใบหน้าของเขาขาวใสและหล่อเหลาเหมือนนักร้องวัยรุ่นแบบที่เด็กสาวๆ ชอบ จะเรียกว่าดูอ่อนไปทางน่ารักน่าเอ็นดูก็คงไม่ผิดนัก จี๊ว็นเจ็ยเดาออกในทันทีว่าชายหนุ่มคนนี่ต้องเป็นหวังหย่งเต๋อ หรือเด็กชายนะโมที่เขาเคยพบตอนยังเด็กกว่านี้เป็นแน่ นัยน์ตาคมกริบที่ประดับอยู่บนโครงหน้าสวยงามราวรูปสลักหินอ่อนคู่ นั้นติดจะกระด้างอยู่นิดๆ แต่ได้จุมูกโด่งเป็นสันและริมฝีปากอímเต็มเหมือนผู้หญิงช่วยลดความแข็งกร้าวลงไปได้บ้าง แต่สิ่งหนึ่งที่สองพ่อลูกดูจะมีเหมือนกันคือความสง่างามที่เป็นธรรมชาติโดยไม่ต้องเสกสรรปั้นแต่งแต่อย่างใด

เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน! เมื่อครู่เขาได้ยินหัวหน้าแก๊งฮวงหลงพูดว่า...
เพี้ยเพี้ยมาถ่ายแบบ...

ไวก่ความคิด ร่างสูงรีบหันกลับไปยังฉากสีขาวทางด้านหลังที่ช่างกล้องและเหล่าทีมงานกำลังสั่งให้นางแบบโพสท่าต่างๆ ตามสั่ง ทันทีที่เห็นร่างบางระเหิดระหงที่อยู่ตรงหน้า จี๊ว็นเจ็ยก็แทบหัวใจหยุดเต้นไปเสียเดี๋ยวนั้น

สาวน้อยในชุดเดรสสายสปาเกตตีสีขาวยาวกรอมเข่านั้นดูสวยจับตาจนเขานึกว่าตนเองฝันไป ดวงหน้าเรียวยาวรูปไข่ของเธอแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางคอลเล็กชันใหม่ล่าสุดของลา เฟ โนโทนสีชมพูประกายมุก และแต่งเติมความเป็นแฟนตาซีเข้าไปด้วยการเติมกากเพชรสีขาวที่เปลือกตาบางและติดขนนกสีขาวแซมเข้าไปที่ขนตาวางอน ทำให้เธอดูงดงามราวภาพฝัน เรือนผมดำยาวเคลือบไหลดัดเป็นลอนหลวมๆ และแซมด้วยดอกยิปโซสีขาวเล็กๆ ดูกระจุ่มกระจิมเข้ากับคอนเซ็ปต์รอยยิ้มของนางฟ้าเสียอย่างไม่มีที่ติ ถ้านางฟ้ามีตัวตนอยู่จริงก็คงมีใบหน้าแบบนี้ไม่มีผิดเพี้ยน

จี๊ว็นเจ็ยกัดกรามกรอดเมื่อเห็นว่าแสงสปอตไลท์ที่ส่องไปยังร่างของหญิงสาวนั้นให้เห็นเรือนร่างสมส่วนใต้เนื้อผ้าแสนบางเบาอย่างชัดเจน เรือนกายขาวผุดผาดที่ปรากฏต่อสายตาทำเอาเลือดในกายของเขาเดือดพล่าน

ด้วยความหวงแหน ยิ่งได้เห็นเรียวกาอวอิมที่เขาคบครองซ้ำแล้วซ้ำเล่า เมื่อคืนขยับเขยื้อมอย่างยินดีที่เห็นหน้าเขาด้วยแล้ว จ๊ว็นเจ็ยก็อยากจะกระโจนเข้าไปทาบกลิ้งทิ้งแล้วเอาผ้าคลุมเธอเอาไว้ไม่ให้ใครได้เห็นความน่ารักของเธอยิ่งนัก ชายหนุ่มกวาดตาไปรอบๆ ห้องก็เห็นว่าที่ม้านั่งและผู้คนที่อยู่ในห้องกว่าครึ่งล้วนแล้วแต่เป็นชายหนุ่มทั้งสิ้น ถึงจะเป็นชายหนุ่มไม่แท้เกือบแปดสิบเปอร์เซ็นต์แต่ก็ยังคงเป็นผู้ชายอยู่ดี และผู้ชายพวกนั้นก็กำลังมองเพ่ย์เพ่ย์ของเขาอยู่ด้วย! คิดได้เท่านั้นเจ้าของฉายา ‘อาเจ็ยใจหิน’ ก็รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงพิวล์อารมณ์ของตนเองขาดดั่งผึ้ง เสียงตะโกนที่ดังก็ก้องอยู่ในใจดังลวดริมฝีปากหยักลึกได้รูปสวยออกไปอย่างห้ามไม่อยู่

“หยุดถ่าย! พักกองเตี้ยวนี้!”